



don BOSKO

TISKOVINA
Poštnina plačana pri
pošti 1102 Ljubljana
Pošiljatelj Salezijanski inšpektorat

Srečanje z Bogom

ČLOVEK POSTANE
ČLOVEK ZARADI LJUDI



Salezijanska mladina

»Za nobeno sekundo
ki sem jo namenil drugim,
mi ni žal.«

3

UVODNIK

Cvetoče drevo

4-5

BESEDA DON BOSKOVEGA NASLEDNIKA



Iztrgano življenje

6-7

LETO MLADIH

Velik jamski potencial

8-10

SALEZIJSKA MLADINA

»Za nobeno sekundo,
ki sem jo namenil drugim,
mi ni žal.«

11

MEDNARODNE

SALEZIJSKE IGRE MLADIH

12-13

Z UL'CE

Minibus veselja

14-15

SREČANJA Z BOGOM

Človek postane človek
zaradi ljudi

16-20

RAZGLEDI PO SALEZIJSKI SLOVENIJI

... IN SALEZIJSKEM SVETU

21-24

PRILOGA

Kompas: poklicanost

25

MARIJA V SALEZIJSKI DRUŽINI

Marija, pravzor vsake
duhovnosti

26-27

PRIČEVALKE VESELJA

»Pogovarjam se z Jezusom«

28-29

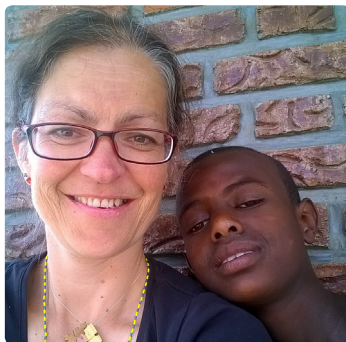
IZ PISEM BOŽJEMU SLUŽABNIKU

ANDREJU MAJCNU

»Bili ste živ žarek
oznanjevanja Božje ljubezni«

30-31

SALEZIJSKI MISIJONI



Najboljša ustanova za
reševanje otrok z ulic

32-33

S POTI

Moj Camino

34-35

DON BOSKO JE CAR!



Mali lombardski zidar

36

RECEPTI MAME MARJETE

Ljubezen iz zakramentov

37

V OBČESTVU Z RAJNIMI

Modra žena

38

RAZMIŠLJANJA MLADIH

Novosti ...

39

DUHOVNA VEZ Z DOBROTNIKI

Mašna zveza

40

ZNANSTVENA BIOGRAFIJA

Janez Bosko duhovnik mladih

41

ZANIMIVOSTI SALEZIJSKEGA SVETA

42

NAGRADNA KRIŽANKA

43

VABLJENI NA SREČANJE

SALEZIJSKI VESTNIK je leta 1877 ustanovil sv. Janez Bosko.

Slovenski salezijanci so leta 1904 začeli izdajati glasilo **Don Bosko**. Od 1907 do 1915 je izhajal z imenom **Salezijanska poročila**, od 1916 do 1944 pa z imenom **Salezijanski vestnik**. Leta 1969 je **Salezijanski vestnik** nadomestil **Zvon Marije Pomočnice**, nato pa je obnovljeni **Salezijanski vestnik** ponovno izhajal od 1973 do 2016. Od leta 2017 izhaja z imenom **DON BOSKO**.

Po svetu izhaja v 131 državah, v 57 izdajah in v 29 jezikih.

Urednik Marko Suhoveršnik

Uredniški odbor Marko Košnik,
Janez Krnc, Tilen Mlakar,
s. Lucija Nastran, Gašper Otrin

Ilustracija na naslovnici
Juan Juvančič

Fotografije arhiv Don Boska, ANS
Lektorica Jerneja Kovšca
Grafična zasnova
in priprava za tisk **Bos&Graf**

Izdajatelj Salezijanski inšpektorat
Založba Salve d.o.o. Ljubljana
Naklada 10.000 izvodov
Tisk Tiskarna Januš d.o.o.

Don Bosko je brezplačen.

DAROVE ZA VZDRŽEVANJE

Don Boska in za druge namene lahko nakažete na račun
SI56 0201 0001 1929 123 sklic 300-01
Salezijanci, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

NASLOV UREDNIŠTVA

DON BOSKO
Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

☎ 059 339 100

@ donbosko.revija@sdb.si

🌐 www.donbosko.si

📱📧📷📺📌 Don Bosko Slovenija

CVETOČE DREVO

VIKTOR GANC, SDB
VODJA CENTRA DON BOSKO PODGORICA



V Podgorici letos praznujemo 50. obletnico blagoslovitve naše cerkve in kakšno leto več salezijanske prisotnosti v Črni gori. V vseh teh letih je na nekdanjem obrobju kamnitega predmestja Titograda nastala prava oaza, ki se danes nahaja v središču velikih naselij Stari aerodrom in Konik. Kljub majhni skupnosti tako salezijancev kot katoličanov v večinsko pravoslavni deželi smo dobro prepoznavni po treh dejavnostih tipičnega salezijanskega dela: župniji, mladinskem centru in šoli.

Župnija je bila ustanovljena leta 1965 in dana v upravljanje salezijancem slovenske inšpektorije. Kmalu se je začela gradnja velike cerkve Srca Jezusovega v brutalističnem stilu, ki je prva te vrste na Balkanu po drugem vatikanskem zboru. Po izgradnji za tiste čase prevelike cerkve so sobratje zavihali rokave in začeli z intenzivno pastoralo, da so v župnijsko skupnost vključili po mestu razkropljene vernike. Večinsko albanskim vernikom se pridružujejo verniki hrvaške skupnosti, v novejšem času pa tudi večje število tujcev raznih mednarodnih misij in diplomatskih predstavništav. Župnija je zelo misijonska, saj se vsak konec tedna župnik in sestra odpravita po oddaljenih zaselkih, kjer po družinskih hišah zbirata otroke k verouku in vernike k sveti maši.

Mladinski center ima svoje varno zavetje v »kripti« pod cerkvijo. Velik prostor za druženje, telovadnica ter manjši prostori za dejavnosti omogočajo odlične pogoje za delo z mladimi. Vsakodnevno se v popoldanskih urah vrata mladinskega centra odpro za mlade z ulice in bližnjih naselij. Mladi sestavljajo pestro družino po starosti, narodnosti in veri: mladi iz romske skupnosti, muslimani, pravoslavni in taki, ki ne živijo verskih vrednot. Vsi se dobro počutijo ob don Bosku in vrednotah, ki jih posreduje naš center. Najbolj ponosni smo na skupino animatorjev, ki pomagajo voditi vse te dejavnosti. Ob tem se tudi sami oblikujejo

v odgovornosti in vrednotah. Animatorji se udeležujejo številnih seminarjev, duhovnih vaj in mednarodnih izmenjav. Prav tako tudi mi gostimo prostovoljce iz drugih evropskih držav.

Šola (Center za izobraževanje in vzgojo Don Bosko) organizira različne tečaje tujih jezikov ter osnovno računalniško opismenjevanje. Vsak semester v naši šoli znanje poišče okoli 150 udeležencev. S timom dobrih profesorjev, odličnimi pogoji in opremljenostjo naših učilnic se trudimo, da to znanje tudi osvojijo. Trudimo se za visoke standarde in strokovnost, predvsem pa za domačnost in družinski duh, da nismo le šola, temveč tudi dom, kamor radi prihajajo.



Don Bosko je naš. Mladi so zelo ponosni na don Boska in Don Boskov center. Oni sami so bili pobudniki, da smo lani pred cerkvijo postavili njegov kip, ki ga je blagoslovil sam vrhovni predstojnik Ángel Fernández Artime ob prvem obisku Črne gore. Takrat nam je v nagovoru dejal: »Ta kip nima vrednosti, če tu ni mladih.« Vsem se je zahvalil, da smo tu napravili hišo (dom), ki je odprta za vse ter da so mladi in družine vedno dobrodošle. Dobrodošli tudi vi, ko obiščete Črno goro. Veseli bomo vašega obiska. Morda smo po kilometrih daleč, a blizu, ker nas vse družijo don Boskov duh. ■

IZTRGANO ŽIVLJENJE



ÁNGEL FERNÁNDEZ ARTIME, SDB
VRHOVNI PREDSTOJNIK SALEZIJANCEV

Vrhovni predstojnik salezijancev, Ángel Fernández Artime, je po nasilni smrti španskega misijonarja, salezijanca Antonia Césarja Fernández (1946–2019), salezijancem in salezijanski družini napisal pismo. Antonio je deloval v inšpektoriji Zahodna frankofonska Afrika. V petek, 15. februarja 2019, so ga v Burkini Faso ustrelili džihadistični skrajneži.

Rim, 16. februar 2019

Mojim dragim sobratom salezijancem in salezijanski družini po vsem svetu. Dragi moji sobratje: ravnokar sem se vrnil v Rim k Srcu Jezusovemu z Irske, kjer sem opravil animacijski obisk salezijanske inšpektorije sv. Patrika s sedežem v Dublinu. Čutim dolžnost, da vam takoj posredujem žalostno novico, ki so mi jo potrdili pred nekaj urami. Prejšnjo noč smo bili obveščeni, da so našega sobrata salezijanca Antonia Césarja Fernández, misijonarja v Afriki od leta 1982, ubili včeraj okoli 15. ure po lokalnem času, s tremi strelji, med džihadističnim napadom 40 km od južne meje Burkine Faso. Hvala Bogu sta sobrata, ki sta bila z njim, preživela napad. Vračali so se iz glavnega mesta Toga, Lomé, kjer so se udeležili prvega zasedanja inšpektorialnega zbora inšpektorije Zahodna frankofonska Afrika.

Dragi sobratje, pogosto dobivam sporočila o naravnih smrtih sobratov salezijancev. To je del življenja, ki čaka nas vse. Ob tem se Gospodu zahvaljujem za tolika življenja, ki so velikodušno izgorela v poslanstvu mladim.

Našemu sobratu Antoniu Césarju pa so živ-

ljenje iztrgali, vzeli so ga brez razloga. Bil je dober človek, Božji človek, ki je kot Gospod »delal dobro«, predvsem med svojim ljubljanim afriškim ljudstvom. Antonio César je dopolnil 72 let, 55 let je bil salezijanec in 46 let duhovnik. Pred nekaj meseci sva se srečala v Burkini Faso, prav v njegovi skupnosti v glavnem mestu Ouagadougou, kjer je bil ravnatelj in župnik.

Antonio César se pridružuje tolikim mučen-
cem sodobne Cerkve po vsem svetu. Med

Našemu sobratu Antoniu Césarju pa so življenje iztrgali, vzeli so ga brez razloga. Bil je dober človek, Božji človek, ki je kot Gospod »delal dobro«, predvsem med svojim ljubljanim afriškim ljudstvom.



njimi so tudi salezijanci in člani salezijanske družine.

Vabim vas, da se Bogu zahvalimo za čudovito življenje našega sobrata Antonia Césarja. Vabim vas, da skupaj prosimo Očeta, naj pomaga svojemu človeštvu izkoreniniti to stopnjevanje nasilja, ki rojeva samo zlo. Naj dobri Bog njegovo kri, prelito na afriški zemlji, spremeni v seme novih kristjanov, ki bodo zvesto sledili Jezusu, in novih mladih poklicev za službo Božjega kraljestva.

Dragi César, počivaj v miru.

Bratje, bolj kot kdaj prej združimo moči v služenju Božjemu ljudstvu in najbolj ubogim mladim. Zlo nima zadnje besede. Gospodovo vstajenje je dokaz za to. Kljub bolečini Gospod tudi danes spreminja vse reči. Velik objem vsem in skupna molitev za večni pokoj Antonia Césarja.

Svojo bližino izražamo tudi njegovi družini in bližnjim v rojstnem kraju Pozoblanco, ljubljeni salezijanski inšpektoriji Zahodna frankofonska Afrika in salezijanski inšpektoriji Marija Pomočnica v Španiji, kjer je spoznal in se naučil živeti kot don Bosko. ■

Kaj se je res zgodilo?

Nato so mene in Césarja napotili v grmovje. Ko sva prispela tja, sva videla še druge člane skupine. Nenadoma sva opazila, da so na svoje motorje začeli nalagati stvari z napadene postaje. Prav tako sva videla sobrata šoferja, ki so mu ukazali, da je premaknil avtomobil naprej. Izstopil je iz avtomobila in prišel do nas peš. Ta (eden od teroristov), ki mu je sledil, se je približal meni in Césarju. Drugi so že odšli, ostala sta samo še dva. Eden izmed njih mi je dejal: »Ti, obrni se in izgini!« Komaj sem se obrnil, sem zaslišal strel. Obrnil sem glavo in videl Césarja na tleh. Mislim sem, da sem na vrsti sam. Dvignil sem roke za tilnik in zaslišal še nekaj strellov; a niso bili namenjeni meni, temveč še vedno Césarju.

Želel sem se obrniti, a nekaj mi je dejalo, naj grem naprej. Prišel sem do sobrata šoferja, ki me je vprašal: »Kje je César?« Odgovoril sem mu: »Ustrelili so ga.« Ko so se oddaljili, sva se vrnila k Césarju. Zaprl sem mu oči, na čelo naredil znamenje križa, nato pa sva ga dvignila. Obleka je bila prepojena s krvjo.

Odlomki iz pričevanja salezijanca očividca

VELIK JAMSKI POTENCIAL



BOŠTJAN JAMNIK, SDB
DELEGAT ZA SALEZIJANSKO MLADINSKO PASTORALO

Pred časom mi je eden od zagretilih jamarjev razlagal, kako je Slovenija prepredena z jamskimi sistemi in da je to velik potencial. Glede jamskih sistemov zame trditvev ni bila neka novost, vsekakor pa nisem čisto razumel besede »potencial«. Kakšen potencial naj bi imele jame?

Ko sem razmišljal o tej trditvi, sem prišel do ugotovitve, da je s potencialom verjetno hotel poudariti velike možnosti na področju odkrivanja in raziskovanja novih jam, posledično zanimanje tujcev za našo deželo, spremljajočo turistično ponudbo ... Vse to mi je dalo misliti, da očitno ne poznamo vseh možnosti, ki jih imamo na določenem področju, npr. v jamarstvu, pa tudi na področju vzgoje in evangelizacije mladih.

RAZISKOVANJE ČUDOVITEGA JAMKEGA SVETA

Brez raziskovanja ni novih jam. Res je, da se kdaj pa kdaj nova jama odkrije po naključju, vendar je to prej čudež kot redna praksa. Bolj kot kadarkoli v preteklosti smo postavljeni pred izziv razumevanja današnjih mladih in raziskovanja njihove identitete. Mladi se zelo hitro spreminjajo. Kar velja danes, ni rečeno, da bo veljalo čez nekaj let. Zato ne preseneča, da je papež Frančišek v pripravi na sinodo mladih v Vatikan poklical prav njih. Iz njihovih ust je želel slišati njihovo mnenje, doživljanje, razumeti njihove stiske, veselje in razloge upanja. Vse to je služilo večmesečnemu študiju, katerega sad je sinodalni dokument *Instrumentum laboris*.

Hkrati nas veseli tudi povečana potreba mladih po duhovnosti. Mladi vedno bolj raz-

mišljajo in se sprašujejo o smislu svojega življenja. Na žalost zaradi odpora do organiziranih oblik religije velikokrat zapadejo v druge oblike duhovnosti (sinkretizem). Če smo iskreni, smo za to z našim nepričevalskim krščanskim življenjem krivi tudi sami.

VSTOP V JAMSKI SVET

Vsaka odkrita jama ima vsaj en vhod/prehod. Tudi do mladih se lahko pride na več načinov. Res pa je, da so nekateri vhodi, ki so včasih »delovali«, danes zaprti. Potrebno je iskati nove načine. Pri tem mislim na t. i. vstopne točke. Verouk je (bil) vsekakor ena izmed njih. Veliko mladih še danes »opravi« birmo, vendar potem zelo hitro odide, kar je zaskrbljujoče in vredno posebnega članka. Dejstvo je, da mladi danes ne prihajajo ali ostanejo v naših ustanovah kar sami od sebe. Potrebno jim je stopiti naproti. Ponuditi jim je potrebno nekaj več. Vsem znana je don Boskova zgodba srečanja z Jernejem Garellijem. Tako dolgo je vztrajal, da je z Jernejem našel skupno točko – žvižganje. In kako gremo mladim naproti mi?

➤ **Varno okolje.** Prva stvar je vsekakor prostor, kjer se mladi čutijo sprejete in varne. Lahko je to igralnica, zunanje igrišče, klopa pred župniščem, mladinska soba ... Pomembno je, da se imajo mladi kam



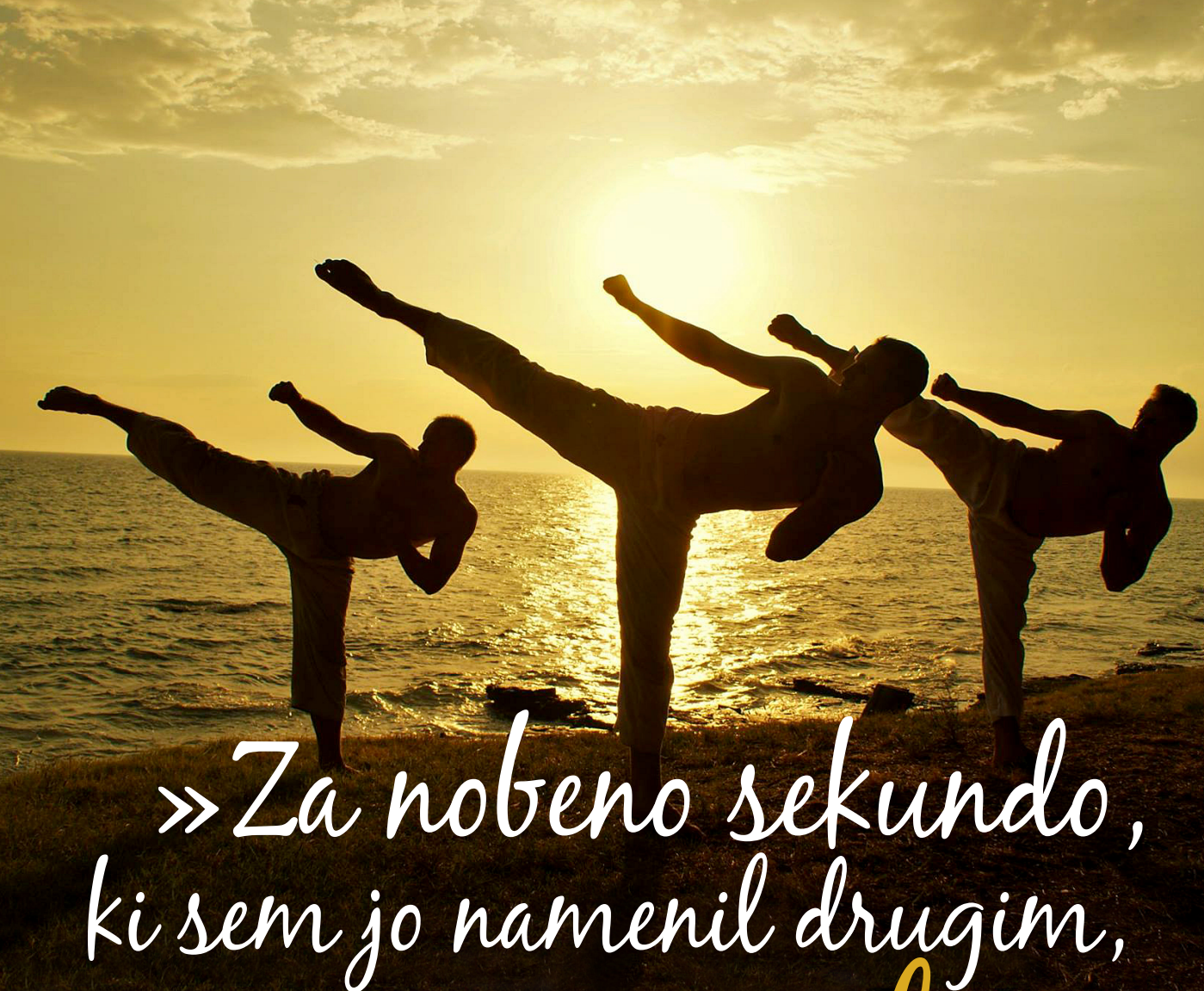
dati in da so tam lahko takšni, kot so. Za prostor ponavadi ni potrebnih veliko stvari, le nekaj dobre volje. Vendar prostor čisto nič ne pomeni, če tam ni osebe, ki bi mlade sprejela in jim prisluhnila.

- **Osebnostni stik.** Vedno več je dejavnosti. Poleg rednega verouka so to ustvarjalni krožki (modelarski, šiviljski, kuharski ...), skupine (športne, glasbene, animatorske ...), tečajji (jezikovni ...), praznovanja rojstnih dni, poletni oratorij in še bi lahko naštevali. Vse to so odlične priložnosti, da z otroki, mladimi in starši navežemo stik, jim ponudimo možnosti vključevanja. To je velikokrat prvi stik s Cerkvijo, Jezusom, Bogom. Vedno bolj verjamem, da je za naslednje korake vključevanja pomembno osebno povabilo in pogovor.
- **Prostovoljstvo.** Mladi si želijo biti vključeni v delo, želijo biti sodelavci, želijo služiti in delati dobro. Ne smejo biti le »delovna sila«. Papež Frančišek zelo poudarja sinodalnost, torej skupno razmišljanje, razločevanje, načrtovanje in delo vseh vključenih v vzgojo in evangelizacijo. Mladi želijo biti soodgovorni. Želijo biti misijonarji.

- **Bogoslužje.** V knjigi *Prenovitev* avtor navaja, da je bogoslužje ena izmed najpomembnejših stvari za evangelizacijo mladih. Tudi v zaključnem dokumentu sinode mladih nam člen 51 govori o tem, da si mladi želijo svežega, avtentičnega in veselega bogoslužja. Trenutki molitve in zakramenti naj bodo povezani z njihovim življenjem in naj imajo nanj močan vpliv. Hkrati je bogoslužje priložnost za vključevanje v skupnost, celotno občestvo. Lepo pripravljeno in globoko bogoslužje z bogato simboliko je lahko poseben trenutek izkušnje Boga.
- **Družbena omrežja.** Papež Frančišek temu področju daje velik pomen, kar se čuti tudi v zaključnem dokumentu sinode mladih. Mladi so na družbenih omrežjih (Instagram, FB ...) danes doma. Obstajajo nevarnosti, hkrati pa tudi veliko priložnosti. Vabilo na določen dogodek, določene informacije ali vsebina s krščansko tematiko je lahko priložnost za vzpostavitev stika z iščočimi mladimi.
- **Majhne skupine.** Družbena omrežja pa ne rešijo enega od osnovnih problemov. To so odnosi. Preko družbenih omrežij si povezan s celim svetom in hkrati z nikomer. Zato v času vedno večjega individualizma mladi hrepenijo po prijateljstvu, skupini. Želijo pripadati in želijo biti v odnosu. Zaradi tega bo skupina vedno imela svoje mesto v vzgoji in evangelizaciji.

ŠE VELIKO JE ZA POSTORITI

Občudovati jame je sicer lepo, velikokrat pa je za ogled potrebno kar nekaj napora, prave opreme, jamarskega znanja in medsebojne pomoči. Kakor se lahko ustrašimo pred novim breznom (v jami), tako se lahko ustrašimo novih izzivov v delu z mladimi. Pomembno je, da ne »zmrznemo« in se ne prepustimo logiki »saj je vedno bilo tako«. Zato bo poleg veselja in ljubezni do mladih potrebno bolj poglobljeno poznavanje situacije mladih, novi pristopi k delu, študij mladinske pastorale, timsko delo, povezovanje med organizacijami, spremembe v razmišljanju, strukturne spremembe ... In tu nas čaka še veliko dela. ■



» Za nobeno sekundo,
ki sem jo namenil drugim,
mi ni žal.«



POGOVARJALA SE JE
BLAŽKA MERKAC, SALS
FOTO ARHIV SMP

Rem, prihajaš iz salezijanske župnije Rakovnik, kjer si aktivno vključen v župnijsko dogajanje. Ni pa bilo vedno tako. Kako je potekala tvoja pot z Jezusom?

Stvari so se močno obračale skozi čas. Mislim, da sem tak človek, ki se hitro vklopi v okolje, v katero pride. Seveda se to okolje pozna na mojih dejanjih in obnašanju. V obdobju iskanja svoje lastne identitete sem močno ponotranjil način življenja svojih tedanjih prijateljev in »vzornikov«. Občudoval sem ljudi, ki so se jih drugi

bali. Verjetno zato, ker sem se zaradi slabe uporabe socialnih veščin v vrtcu, šoli in v bloku vedno znašel med posebneži, ki se ne smejo niti približati skupini vrstnikov. Ker smo se počutili odrinjene, smo si predstavljali, da bi nas ljudje sprejeli, če bi se nas bali zavrni. Tudi sam sem vse počel tako, da bi se me drugi bali. Seveda nisem bil uspešen, ker po naravi nisem niti približno strašen. Vse slabe stvari, ki smo jih s prijatelji počeli, so mi šle, hvala Bogu, zelo slabo. Od kraje, laži, ustrahovanja do preteпов in neodgo-

Ime Rem Marič

Starost 27 let

Župnija Ljubljana Rakovnik

Najljubši letni čas Poletje

Dan ali noč? Dan!

Najljubši svetnik Filip Neri

Nogomet ali košarka? Nogomet

Kava z mlekom ali brez? Z mlekom

Božič ali Velika noč? Velika noč

vorne uporabe pirotehnike (ni bilo tako hudo, kot je slišati, saj smo bili takrat le majhni otroci, a vsekakor nismo bili na dobri poti). Hvala Bogu za moje starše. Predvsem mami me je večkrat dobesedno reševala iz nevarnih situacij. Proti koncu osnovne šole smo se preselili. Birmo sem naredil v novi župniji – na Rakovniku. Ker smo imeli preveč časa, smo s prijatelji večkrat prišli na Rakovnik, da bi kaj ušpičili. Najraje smo težili Metodo Ogorevcu. Nismo vedeli, da zna iz volka narediti ovco. Končali smo za »šankom« v igralnici, kjer smo dežurali in animirali rojstne dneve. Metod me je »okužil« z don Boskom. Kasneje sem obiskoval gimnazijo, kjer smo se učili, da je vera opij za ljudstvo in da ima tisti, ki veruje, oprane možgane. Ker sem tak, da se vklopim v okolje, sem moral v glavi preklapljati med šolo in časom, ki sem ga preživel na Rakovniku. V glavi je nastala velika zmeda. Ker sem tudi malce trmast, sem trkal in čakal, da se mi bo odprlo. Odprl mi je Franc Brečko. Uredil je vso zmedo v moji glavi. Seveda ne čez noč. Počasi sem prevzemal razne skromne vloge v župniji. Tole na prvi pogled izgleda kot

moja pot do Jezusa. Ampak zdaj, ko pogledam nazaj, vidim, da je bil in je Jezus vedno z menoj. No, včasih pošlje Marijo, ker me sam ne zmore nonstop prenašati. ☺

V salezijanskih krogih zadnje čase močno poudarjamo spremljanje mladih. Ne samo asistenca, ampak da se zavestno odločamo in spremljamo mlade, ki so nam postavljeni na pot. Če pogledaš na svojo lastno izkušnjo, kako pomembno se ti zdi imeti nekoga, ki te spremlja na poti odraščanja?

Iz moje lastne izkušnje – ključno. Dejstvo je, da po večini doma ni več vzgoje v veri. Vem tudi, da mladi iščejo to drugje. Recimo na Rakovniku. Tako kot sem sam iskal nekoč, danes iščejo mnogi. Vprašanje je, kaj najdejo. Spremljanje mladim iskalcem gotovo ponuja odgovore. In to dobre! Ne potrebuje pa vsak spremljanja. Če bomo hoteli spremljati vse sistematsko, bomo mnogim vsiljivi, zaradi obremenjenosti pa bomo zdolgočaseni in naveličani. Tudi pretirana skrb za kvalitetno spremljanje se mi zdi odveč. Vsak se namreč »prilepi« na tistega, ki mu je všeč in za katerega meni, da mu lahko ponudi prave odgovore. Pravi odgovori se ne dajo naučiti. Pravi odgovori so zgled in pristna izkušnja vere. Če bo spremljevalec iskalcu ponudil naučene odgovore, mislim, da bo iskalca izgubil.

Na Rakovniku se udejuješ v kar mnogih dejavnostih. Kaj vse se je nabralo skozi leta in kaj od tega boš vzela s sabo v življenje?

Začel sem kot animator pripravnik. Enkrat na teden sem dežural v SMC-ju in animiral rojstne dneve. Ko sem pridobil nekaj izkušenj, sem imel prvo

Pravi odgovori se ne dajo naučiti.

Pravi odgovori so zgled in pristna izkušnja vere.



*Brez treninga
ni zmage,
oziroma
bolje rečeno,
ni dobre igre
in napredka.
V veri je
podobno.*

svojo delavnico z imenom Ladja v flaši. V prerezano platenko smo dali ladjico in jo zalepili nazaj. Ojej! Držal sem se oratorijev in priložnostnih del. Bil sem že šofer, gradbeni delavec, čistilec, kuhar, nabiralec mahu za jaslice, smetar in še kaj bi se našlo. Priložnostna dela imam najraje, saj se vedno naučim nekaj novega. Zadnja leta sem na oratoriju vodil delavnici Človeško telo in Prva pomoč. Predlani sem bil voditelj enega tedna oratorija. Do nedavnega sem bil tudi mentor za animatorje. Udeležil sem se veliko duhovnih vaj. Najraje imam Uskovniške tedne, usposabljanja za animatorje in duhovne vikende za birmance. Zadnja leta sem tudi birmanski voditelj. Pridružil sem se kandidatom za salezijance sotrudnike. Za vedno bom ohranil spomine, prijateljstva in vzornike ter soborce v veri, ki sem jih spoznal preko salezijancev. Za nobeno sekundo, ki sem jo namenil drugim, mi ni žal.

Salezijanci so imeli svoj inšpekcijski zbor. V ta namen so mlade povprašali, kakšne salezijance si



želijo ob sebi. Kakšne salezijance si ti želiš ob sebi? Kakšne salezijance potrebuje današnja družba?

Ovisno od dneva. Včasih potrebujem salezijanca, ki mi bo povedal kaj o zgodovini Rakovnika. Včasih potrebujem salezijanca, s katerim si bom podajal žogo. Včasih salezijanca, ki me bo spovedal. Včasih salezijanca, ki me bo sprejel, ko me drugi izločijo. Mislim, da družba potrebuje salezijance, ki obvladajo vse štiri stebre oratorija.

Letos bomo gostili mednarodne salezijanske igre mladih z naslovom Igrišče združuje. Sam si karateist, ki se udeležuje različnih tekmovanj, vodiš svoj klub v SMC Rakovnik. Kako se pri tebi prepletata vera in šport? Kako iz svoje lastne izkušnje vidiš šport kot združevalni element pri mladih?

Brez treninga ni zmage, oziroma bolje rečeno, ni dobre igre in napredka. V veri je podobno. Šport predvsem umakne pozornost od raznih neumnosti. V mislih imam alkohol, droge in video igrice. Še bolj kot telesni in zdravstveni vidik športa je pomemben socialni vidik. Da pridemo skupaj in se skupaj podimo za tisto žogo ali karkoli že radi počnemo. Da se primerjamo, kdo je boljši in da vsak v sebi vidi nekaj pozitivnega. Nek element, v katerem je boljši ali vsaj enako dober kot drugi. Mene osebno sta karate in želja po medaljah naučila discipline in pomena odpovedi.

Tvoj recept za mlade, kako živeti mladost.

Ne se izgubiti med množico ljudi, ki zatrejo vsakega, ki se ne strinja z njimi. Ne se bati, če imaš o nečem drugačno mnenje.

Končaj stavek: Mladi smo ...
... zagnani. 

POSTANI PROSTOVOLJEC!

Na 30. Mednarodnih Salezijanskih Igrah Mladih

30. april – 5. maj 2019 Kodeljevo, Ljubljana www.pgsi2019.si



ZAKAJ POSTATI PROSTOVOLJEC?

- več kot 1200 mladih iz 15 držav!
- teden druženja
- spoznavanje novih kultur
- učenje ali utrjevanje tujih jezikov
- večeri zabave in salezijanske duhovnosti
- teden športa
- teden dajanja in prejemanja



Mladi za mlade

NEPOZABNA IZKUŠNJA

"Biti prostovoljka na PGSI-ju je bil zame privilegij in velika odgovornost: kot mlademu dekletu so mi zaupali ljudi (dve italijanski skupini), ki jih sploh nisem poznala, vendar smo imeli vsaj dva skupna prijatelja: Jezusa in don Boska. V tem času sem spoznala še ostale prostovoljce, mlade iz drugih držav, izboljšala sem znanje tujih jezikov, si ogledala mesto Ljubljana (v dnevni in nočni podobi), obiskala Postojnsko jamo ipd. Še danes pa so mi najbolj dragocena prijateljstva, ki so se stkala in poglobila na PGSI-ju."

(Natalija, PGSi 2008)

Prepričani smo, da so programi, ki jih pripravljajo **mladi za mlade** tisti, ki obrodijo sadove. Mladi prostovoljci, **VI** ste **srce** teh iger, **VI** boste z zgledom fair-playa ob in na igrišču pomagali zagotavljati asistenco in tem mladim, ki bodo prišli dali občutek sprejetosti.



ZADOLŽITVE PROSTOVOLJCEV

Prostovoljci bodo zadolženi za animacijo, spremljanje ekip na tekme, po mestu, pomoč na športnih prizoriščih ...

Poskrbljeno bo za nočitev, hrano in prevoz. V omaro pa boš lahko nato pospravil kar 2 novi majici. :)

Zagotovo pa bo to čas mladosti, veselega druženja in pridobivanja novih izkušenj.

Pridruži se edinstveni izkušnji tudi ti!



INFO IN PRIJAVE NA www.pgsi2019.si



MINIBUS VESELJA

VALDOCCO NA FUŽINAH



KORNELIJA DEBELAK
SKALA – MLADINSKA ULIČNA VZGOJA

Tako kot je don Bosko v 19. stoletju začel vzgojno delo z mladimi na ulicah Valdocca, se je na ulice ljubljanskih četrti v letu 1995 podala skupina študentov in salezijancev. Leta 1997 je iz rabljenega avtobusa nastal potrebam teh mladih prilagojen »BUS VESELJA«, ki ga je 2009 nadomestil kombi »MINIBUS VESELJA« in postal novi prepoznavni znak istoimenskega programa, ki poteka še danes.

Minibus veselja uresničuje svoje staro poslanstvo: vzgojo otrok in mladih na ulici. Je mobilni mladinski center in predstavlja središče mladinske ulične vzgoje oziroma terenskega dela. Je kraj srečevanja z otroki in mladostniki in izhodišče za nadaljnje vzgojno delo z njimi. Tudi po toliko letih ostaja varni prostor, ki trikrat tedensko parkira med bloki in med ljudmi ob istem času na istem mestu, ne glede na slabo vreme ali druge zadržke, brez zidov in udobnih prostorov. Iz njega skupaj s tistimi, ki nas pogosto že pričakajo tam, po igrišču

razpostavimo vse, kar potrebujemo za to, da si soustvarimo čim bolj prijetno in priložnosti za rast polno popoldne. Mladi vedo, kdaj smo tam. Pridejo, ker vedo, po kaj pridejo. Vlečejo jih vsebine, ki jih ponujamo, prijateljska roka nekoga, ki mu je mar zanje, sovrstniki, dejstvo, da lahko ob še nekom mirno in dobro odigrajo nogometno tekmo, naredijo kaj koristnega zase in za svoje. Ker je na igrišču, je to odprti prostor, kjer smo veseli vsakega, ki se nam pridruži. V prvi vrsti je naše poslanstvo delo z otroki in mladimi. A če želimo delati z njimi, želimo in moramo delati tudi z njihovimi bližnjimi in družinami, zato je Minibus veselja (v zadnjem času čedalje bolj) tudi središče medgeneracijskega povezovanja. Pri nas so vedno dobrodošli in zaželeni starši, stari starši in druge pomembne osebe »naših skupnih« otrok.

V DON BOSKOVEM SLOGU DELOVATI PREVENTIVNO

Na Minibusu veselja vsak najde kaj zase ... igro, pogovor, sprostitiv, ustvarjalnost, informacije, nasvet ... Kot nekdanj don Boskov vsakodnevni oratorij tudi Minibus veselja skuša predstavljati štiri stebre preventivnega sistema. DOM, v katerem se počutimo

domače in sprejete. DVORIŠČE, na katerem se igramo, ukvarjamo s športom, smo telesno aktivni in v kontaktu z drugimi. ŠOLO, ki uvaja v življenje z neformalnim izobraževanjem in prigradnim učenjem. Pa tudi ŽUPNIJO oziroma prostor DUHOVNOSTI, v katerem se prepletajo različne kulture in religije v strpno in spoštljivo skupnost, v kateri vsak sme in želi živeti ljubezen do svoje vere in do svojih bližnjih. Preko vseh dejavnosti, tako skrbno načrtovanih in pripravljenih kot tudi tistih spontanah, si za naše otroke in mlade prizadevamo delovati varovalno in preventivno pri mnogih dejavnostih tveganja, ki so jim (še posebej v mestnih blokovskih naseljih, kot so Fužine, ki še danes veljajo za »geto« z veliko priseljenstva, specifično »fužinsko« kulturo, socialno-ekonomskimi stiskami, tudi kriminala ...) izpostavljeni otroci in mladostniki: zasvojenost, nasilje, kriminalna dejanja, osamljenost ... Na ulici se vzpostavi prvi stik z otrokom, ki pa ga pogosto nadgradimo s povabilom in usmeritvijo otroka v druge, bolj strukturirane programe, v katerih se nadaljuje vzgojno delo, katerega izhodišče je bilo omogočeno na Minibusu veselja. Otroci in mladostniki z aktivnim vključevanjem pridobijo veliko neformalnega in življenjskega znanja, motoričnih ter miselnih spretnosti, pa tudi zelo pomembne veščine, kako bivati s seboj, s sočlovekom, v skupini in v skupnosti.

BITI VZGOJITELJICA NA MINIBUSU VESELJA

Biti vzgojiteljica na Minibusu veselja je nekaj, kar sem si od nekdaj želela. Ker je to delo, kjer smo z otroki in mladimi lahko pristni in neformalni, kjer se v službi igramo in pogovarjamo, kjer večino časa delamo v timu, kjer se osredotočamo na življenje in vsakdanost, kjer smo večino časa izven pisarne, kjer imamo ves čas možnost spoznavati svetove vseh, s katerimi delamo, in tudi svoje lastne. V tem delu je ogromno različnih trenutkov in priložnosti. Takih, v katerih sem polna veselja in navdušenja; ko še sama ne vem, kako se je izšlo tako dobro, a sem za to lahko samo neizmerno hvaležna; ko počnem kaj čisto novega ali tujega in sem ob uspehu ponosna; ko se vprašam, ali sem ravnala dovolj dobro; ko skozi intenzivne odnose spoznam

Ni samoumevno znati biti prijateljica, učiteljica, mati.

svoje šibkosti. In Bogu hvala ob situacijah, ko sem pomirjena, ker smo kot tim skupaj in s stisko nisem sama. Težko je, kadar vse ni le dobro, saj vem, da ne delam s papirji, številkami, stroji ... temveč z otroki in mladimi. Z živimi, življenja in pripomb polnimi, različnimi in edinstvenimi, velikokrat nagejivimi in tudi za določene situacije krivimi, a spet na svoj način ranjenimi in spontanimi ... Kakršni koli so v svoji različnosti, ob koncu dneva doživljam, kot bi bili na nek način »naši«, »moji«. Ni samoumevno, da znaš biti prijateljica, učiteljica, mati. Ravno tisto, kar je najlepše – da smo si tako blizu, je tudi tisto, zaradi česar je največkrat težko – ker je intenzivno, ker je odnosno, ker je več plati zgodbe, ker zahteva (pre)hiter odziv. Ampak to je pot, ko v mladih, tudi najbolj ranljivih, iščemo »točko, občutljivo za dobro«, pri tem pa tako v njih kot tudi v sebi naletimo še na mnoge druge točke. A verjamem, da je kljub temu, kot je dejal don Bosko, »prva vzgojiteljeva dolžnost, da poišče to 'občutljivo struno srca' in na njej gradi.« Če je vzgoja stvar srca, potem bomo (zaupam) mojega (in seveda tudi še kakšnega drugega) sčasoma in skupnimi močmi zagotovo še malo utrdili. Verjamem, da bom v tem delu vedno čutila, da kljub vsemu delam dobro, dokler delam z mladimi in jih imam rada in dokler oni vedo, da jih imam rada. ■



ČLOVEK POSTANE ČLOVEK ZARADI LJUDI



KLEMEN BALAŽIČ, SDB
DELEGAT ZA SALEZIJSKO POKLICNO PASTORALO

Utopija sodobnega človeka je, da sebe pojmuje kot bitje, ki je usmerjeno zgolj vase. Mnogokrat zapostavlja medsebojne odnose in si želi avtonomnosti za vsako ceno, brez vezi in brez odgovornosti za sočloveka. Kot vzgojitelj večkrat srečam mlade, pa tudi odrasle, ki mislijo, da so središče sveta in se mora vse vrteti okoli njih. Prepogosto izhajajo zgolj iz svojega počutja, svojih potreb in pričakujejo, da jim služijo vsi ljudje okoli njih.

Jezus pa je prišel, da ruši zidove naše samozagledanosti in sebičnosti. Kot primer si pogledjmo njegovo priliko o bogatem človeku.

Povedal jim je priliko: Nekemu bogatemu človeku je polje dobro obrodilo, zato je v sebi razmišljal: »Kaj naj storim, ker nimam kam spraviti svojih pridelkov?« Rekel je: »Tole bom storil. Podrl bom svoje kašče in zgradil večje. Vanje bom spravil vse svoje žito in dobrine. Tedaj bom rekel svoji duši: Duša, veliko dobrin imaš, shranjenih za vrsto let. Počivaj, jej, pij in bodi dobre volje.« Bog pa mu je rekel: »Neumnež! To noč bodo terjali tvojo dušo od tebe, in kar si pripravil, čigavo bo?« (Lk 12,16-20)

Ta prilika govori o možu, ki je bil popolnoma zaverovan vase. Bogati mož pogosto uporabi besedi »jaz« in »moje«, in ko izreče besedo »ti«, se še vedno pogovarja sam s seboj (»Duša, veliko dobrin imaš, shranjenih za vrsto let. Počivaj, jej, pij in bodi dobre



volje«). Zanj ne obstaja nihče drug. Nato pa Božji glas odpre to ječo samozagledanosti: »Neumnež!« To zveni obtožujoče in ostro, toda glas lahko razumemo tudi kot osvobajajoč, kakršna je vedno Božja sodba. Bog podre jetniške zidove njegove neumne samozagledanosti. Zdaj se mora mož odločiti, ali bo stopil skozi luknjo v zidu prevelike zaverovanosti vase v luč ali bo ostal znotraj nje in osamljen. Ali se bo lahko naučil izreči »mi«? Največja svoboda je, ko se osvobodimo svoje sebičnosti, ki nas slepi z utvaro, da smo središče sveta.

Kako pomembno se je zopet naučiti iz tega »jaz« narediti »mi«.

Sveta Katarina je rekla, da svoboda pomeni, da smo osvobojeni »oblaka sebičnosti«, ki nas slepi z utvaro, da smo središče sveta.

Kristjani s krepostjo ponižnosti hočemo pokazati neko ravnotežje med seboj in drugimi. To je ponižnost, središče pozornosti odstopi-

ti drugemu. V Jezusovem času ponižnost ni bila pojmovanja kot krepost. Poganska Rim in Grčija sta ponižnost prezirala. Za Aristotela je bila ponižnost slabost. Biti ponižen je pomenilo biti nizkega stanu, vreden prezira in nespoštovan. Krščanstvo je ta način pogleda obrnilo na glavo, ko je oznanilo, da je ponižnost značilna krščanska krepost.

Ponižnost ne pomeni, da se človek počuti kot zaničevanja vreden črv. Ponižnost pomeni, da sami sebe spoštujemo na ustrezen način. Ponižnost je krščanski izraz za samozavest. Zahvaljujoč ponižnosti se odpočijem v sebi, zadovoljen s tem, kar sem. To je osvoboditev od tekmovalnosti, od pritiska, da se nenehno primerjam z drugimi. Ponižnost mi daje ravno pravo mero želje po uspehu za tisto, kar lahko dosežem, osvobajajo me sanjarjenja o tistem, česar nisem sposoben storiti.

Danes je problem, da razumemo človeško življenje tako individualno, vase zaverovano življenje. V takšni družbi je povabilo k ponižnosti, osvoboditvi od sebičnosti, zastrašujoče podobno duševnemu samomoru. Je skok v brezno samopozabe, v katerem morda ne bo nikogar, ki bi me ujel.

Don Bosko si ni mogel predstavljati vzgoje brez skupnosti. Prepričan je bil, da prav skupina ali skupnost temeljito oblikuje mladega človeka. Bil je umetnik ustvarjanja skupnosti in s tem doma. Povzetek salezijanske skupnosti je družinski duh. V tem je bil don Bosko

V tem prizadevanju za gradnjo skupnosti vidim v don Bosku preroka za današnji čas, ko odrasli in posledično mladi težko pripadajo neki skupnosti.

pravi specialist. Bil je ponižen in pripravljen svojo pozornost nameniti mladim. Če bi bil poln samega sebe, se nikoli ne bi okoli njega zgrinjalo toliko otrok, mladih sodelavcev in odraslih. Zato je eden od temeljev njegove vzgoje in vsake salezijanske ustanove pravdom. Odnos in ljubezen. Za don Boskov preventivni sistem je značilno, da vsak posameznik v skupnosti opravlja poslanstvo in s tem skupnost bogati. Skupnost pa posameznika bogati s tem, da živi v veselju, medsebojnem sprejemanju in medsebojni pomoči.

V tem prizadevanju za gradnjo skupnosti vidim v don Bosku preroka za današnji čas, ko odrasli in posledično mladi težko pripadajo neki skupnosti. Don Bosko sem hvaležen, da mi je dal skupnost, v kateri lahko rastem kot posameznik in jo s svojo osebnostjo tudi sooblikujem. ■

NEKAJ MISLI JE VZETIH IZ KNJIGE ZAKAJ SPLOH BITI KRISTJAN?
AVTORJA TIMOTHYJA RADCLIFFA, DRUŽINA 2012.

Salezijanski molitveni namen



MAJ

Za dekleta in fante, ki se pripravljajo na zakonsko življenje, da bi gradili medsebojne odnose v medsebojni iskrenosti in zaupanju ter Božji milosti.



JUNIJ

Za slovenske novomašnike, da bi z veseljem služili vernikom in znali graditi krščanska občestva.



JULIJ

Za otroke in animatorje, ki se v poletnih mesecih zbirajo na oratorijih, da bi živeli v pristnem prijateljstvu in poglobljanju vere.

Prešerno za Prešernov dan ■ Ducat mladih iz SMC Rakovnik je v novi salezijanski knjižnici pripravilo sproščen kulturni večer v čast največjemu slovenskemu pesniku Francetu Prešernu. Rdečo nit večera sta spletki Klavdija in Karmen Žnidaršič, ki sta jo nato ista Klavdija in Žiga Kosi razpletala skozi razne točke kulturnega večera. Kratek, a prisrčen večer se je tudi zaključil prešerno. Obiskovalci so si lahko postregli s sladkimi figami.



Formacijska srečanja IS HMP ■ Inšpektorialni svet HMP si je letos začrtal tri formacijske vikende, ki bi ga pripeljali do izdelave inšpektorialnega načrta. Potekali so približno na dva meseca ob pomoči don Maria Oscarja Llanosa, SDB. Prehodile smo pot medsebojnega poznavanja, sprejemanja in poklica kakor tudi različne vzgojne modele, ki so v preteklosti in danes vplivali na življenje v naših skupnostih. Tako smo oblikovali podlago in prvine naše skupne poti. Hvaležne smo za to izkušnjo in za kvalitetno spremljanje don Maria pri tem delu. Želimo si, da bi to delo in izkušnja obrodila bogate sadove za celotno inšpektorijo.



Novo vodstvo ZMP Rakovnik ■ Na praznik salezijanskih mučencev sv. Alojzija Versiglie in Kalista Caravaria so se srečali člani ZMP Rakovnik. Tokrat s prav posebnim razlogom: opravili so volitve in izvolili novo petčlansko vodstvo. Duhovni voditelj skupine Janez Suhoveršnik jih je po skupni molitvi v kapeli Majcnove hiše najprej nagovoril in vpeljal v temo srečanja. To je bilo Marijino duhovno življenje. Vsi člani so tudi prejeli prevod Vezila vrhovnega predstojnika za letošnje leto. Sledile so volitve. Predsednica Združenja Marije Pomočnice Rakovnik ostaja Jana Albert, podpredsednica pa Amalija Baričevič. Naloge tajnika bo opravljala Magdalena Južnič, članici vodstva pa sta Danica Krajec in Marija Rigler. Vsi člani pa imajo smeje načrte za naprej. Poleg intenzivne molitve, širjenja pobožnosti do Marije Pomočnice



in konkretnega pastoralnega udejstvovanja jih v prihodnosti čakata prijetna dogodka, in sicer romanje v Turin na sedež Združenja Marije Pomočnice in sprejem novih članov.



Družabno srečanje IS SDB in HMP ■ Zadnji ponedeljek v februarju, 25. 2. 2019, se je inšpektorialni svet SDB odzval povabilu inšpektorice s. Mojce Šimenc, da se oba inšpektorialna sveta SDB in HMP srečata ob kosilu pri sestrah v inšpektorialni hiši v Ljubljani na Rakovniku. Preživeli smo prijetno uro v pogovoru o mladih in vzgoji ter tudi na ta način prispevali h graditvi občestva v salezijanski družini. V hvaležnosti in v obljubi medsebojne duhovne podpore pri trudu za skupno dobro smo se pozdravili in si zaželeli še podobnih srečanj.

Predstojnik Velikih jezer na obisku v Sloveniji

Sredi januarja se je v Sloveniji mudil salezijanski predstojnik Piere Celestin Ngoboka, novi inšpektor afriških držav Burundija, Ugande in Ruande, ki sestavljajo salezijansko inšpektorijo Velika jezera. 44-letni profesor filozofije in antropologije je bil lani avgusta imenovan za inšpektorja in med



Nova skupina v salezijanski družini 4. februarja je vrhovni predstojnik Angel Fernandez Artime uradno sprejel Verski inštitut sester



Duhovne vaje za ministrante in ministrantke

Od 17. do 19. februarja se je v Marijanišču v Veržeu zbralo kakih 30 otrok, ki so si želeli pravega oddiha in napolnitve baterij, da bodo z veseljem in vestno nadaljevali z ministriranjem ob Gospodovem oltarju in plavanjem proti toku. Letošnja tema, ob kateri so razmišljali (poleg igranja, delavnic in zabave), je bila vzeta iz filma Vsemogočni Bruce. Ob koncu so se Bogu zahvalili za lepe počitniške dni z obljubo, da se ponovno srečajo.



POVEZANI NA DRUŽBENIH OMREŽJIH

svojimi nalogami si je zadal tudi obiske izvornih krajev misijonarjev, ki delujejo v njegovi inšpektoriji. V Slovenijo je prišel skupaj z misijonarjem Jožetom Mlinaričem, na Trsteniku pa je obiskal še nekdanja misijonarja Vilka Poljanška in Gustija Horvata. Opravili so veliko poslanstvo in zato si želi, da bi se ta »slovenska« navzočnost ob Velikih jezerih nadaljevala. Za to pa so potrebni molitev, poklici in pripravljenost.

posredovalk miru (Instituto Religioso das Irmãs Medianeiras da Paz – IRIMEP) v salezijansko družino kot 32. skupino. Sprejemanje v salezijansko družino je potekalo nekaj let. Inštitut je leta 1968 ustanovil msgr. Antonio Campelo, salezijanec in nadškof v brazilski Petronili. Leta 1984 so sestre posredovalke miru prvič zaprosile za sprejem v salezijansko družino. Trenutno inštitut združuje 70 sester redovnic in okoli 300 sodelavcev, ki s sestrami delijo družbeno-vzgojno poslanstvo v salezijanskem duhu.



Ob 800-članskem zboru se zašibi tudi rakovniška cerkev

3. februarja je rakovniška cerkev spet pokala po šivih. Do zadnjih koticov (dobesedno) so jo napolnili mali pevci. Potekalo je tradicionalno srečanje otroških pevskih zborov. Doživetje je bilo nepozabno tako zanje kot za številne starše in obiskovalce, ki so jih prišli poslušat. Otroško petje je spremljal 30-članski orkester, vse skupaj pa je držala v ritmu zborovodja Polona Stegu. Izvajali so mašo, ki jo je napisal mladi ustvarjalec Tine Bec, in pisan nabor pesmi, za katere sta aranžmaje napisala prav tako rosno mlada Viktorija Celarc in Andrej Marinčič. Maševal je salezijanec Klemen Balažič.

Usposabljanje salezijanskih animatorjev ■ Med 11. in 13. januarjem so se v Veržeju zbrali mladi iz salezijanskih ustanov na vsakoletnem usposabljanju. Poleg pripravnikov so se zbrali tudi animatorji in mentorji. Mlajši so se učili od starejših, le-ti pa so dobili kakšno idejo tudi od mlajših. Rdeča nit so bili štirje stebri don Boskovega oratorija, o čemer je spregovoril salezijanec Klemen Balažič. Poleg vseh vsebin je bilo dovolj časa za igro, druženje ter seveda duhovnost. Vikend so zaključili s skupno sveto mašo, ki jo je daroval salezijanski inšpektor mag. Marko Košnik.



Salezijanski vikend za družine ■ Tretji vikend v februarju je v Veržeju potekal drugi letošnji salezijanski vikend za družine. 18 družin je v katehezah za otroke in za odrasle povezovala evharistija. Starši so poslušali predavanja salezijanca sotrudnika, hčere Marije Pomočnice in salezijanca ter okusili širok spekter salezijanske družine. O evharistiji so razmišljali in se pogovarjali pod različnimi vidiki ter jo spoznavali na nov način. Otroke pa so vodili zagnani animatorji. Vikend so zaznamovali še sveti maši, vesela večera, molitve, pogovori, igra in petje, manjkalo pa ni tudi nekaj prostega časa, ki so ga družine lahko preživele skupaj. T. M.

Intenzivne priprave na oratorij ■ Tudi letos so v vseh šestih škofijah potekala pomladanska srečanja animatorjev Oratorija. Od 23. februarja do 16. marca so se zvrstila srečanja v Novem mestu, Veržeju, Celju, Mariboru, Ljubljani in Vipavi. Skupno se jih je udeležilo rekordnih 955 mladih iz vse Slovenije. Na srečanjih so animatorji poglobljeje spoznali letošnji oratorijski priročnik, himno, zgodbo in vrednote, ki jih poudarja. Srečanja so ponudila tudi vrsto izobraževalnih delavnic, igre, druženje, trenutke za duhovnost in še in še. Vse pa se je seveda vrtelo okrog letošnjega junaka, Petra Klepca. T. M.



Zimske radosti SMC Maribor ■ Letošnje zimske počitnice so bile zimske samo po imenu. Sončne dneve smo izkoristili za dobro družbo in pestro dogajanje v SMC Maribor. Vse dni nas je spremljala tematika o živalih. V ponedeljek in torek



smo si ogledali risan film Bivec Ferdinand in se nato v skupinah pogovarjali o tem, kaj se mu je zgodilo in kako se je rešil iz svoje situacije. V sredo smo se z avtobusom odpeljali v Ljubljano. Najprej smo se ustavili v živalskem vrtu. Tu smo si ogledali številne živali zunaj in v terarijih ter akvarijih. Nekatere so čisto majhne, druge vsaj enkrat večje od nas. Nato pa nas je pot vodila še na Rakovnik, kjer smo obiskali njihov mladinski center. Počitniški dnevi so hitro minili, otroci in mladi pa se z lepimi spomini nanje vračamo v šolske klopi in že nestrpnost pričakujemo naslednje počitniške dogodivščine.



Koncert nekdanjih učencev GŠ Rakovnik ■ Slovenski kulturni praznik smo na Glasbeni šoli Rakovnik počastili s koncertom devetih nekdanjih učenik in učencev, ki svoje glasbeno izobraževanje nadaljujejo v Ljubljani, Salzburgu in Gradcu. Na odru Don Boskove dvorane so se tako ponovno predstavili Nuša Dolinšek, Nejc Škrbec, Meta Pirc, Vid Terzer, Lovro Korošec, Neža Istenič, Tina Zajec, Neža Repar in Gaia Primic. Kot spremljevalni program k dogodku so nekateri sedanji učenci šole pripravili razstavo slik in risb, ustvarjenih ob skladbah, ki so jim blizu.

Postne duhovne vaje za otroke in mlade

Majcnov dom v Želimljem že leta pripravlja duhovne vaje za otroke in mlade. Tudi v letošnjem postnem času so se zvrstili trije konci tedna, v katerih se je skupno 270 udeležencev iz vseh koncev Slovenije poglobilo v trpečega Jezusa in njegovo odrešenje. Svojo vero so poglobljali ob razmišljanju, kaj jim Jezus pomeni za njihovo življenje. V pomoč so jim bili križev pot, spokorno bogoslužje in svete maše, ki so jih soustvarjali in pri njih dejavno sodelovali. Seveda ni manjkalo iger, športnih dejavnosti in veselja ob organiziranih večerih, ki jih je vodila četa kakih 50 animatorjev, ki so z veseljem darovali svoj čas in zgled mlajšim.



Čustva in pedagogika igre ■ V SMC Celje smo gostili Mladinski ceh, ki je uspešno izvedel dve

delavnici programa Mladinske akademije. Prva, ki je potekala januarja, je nosila naslov čustvena inteligenca. Skozi določene posnetke smo doživeli različna čustva in se pogovorili o naših reakcijah, kako se odzovemo, ko nas prevzame določeno čustvo. Pogledali smo si tudi, kako določeno čustvo vpliva na delovanje delov telesa ipd. Pri drugem srečanju v februarju pa smo se pogovarjali o pedagogiki igre, kaj pomeni igra v življenju, kako pomemben del našega otroštva je, kako igre delimo in kaj želimo doseči z določeno igro. Z obeh delavnic smo odšli z novimi spoznanji, idejami in motivacijo za naprej. *Manca Klepej*



Starši, naše bogastvo ■ Marčevski mini oratorij je v SMC Sevnica potekal v znamenju spoznavanja pomembnosti naših družin in staršev. Spoznali smo, da nam starši dajejo največ, kar lahko, ker smo prav mi njihovo največje bogastvo. Od nas ne zahtevajo plačila, čeprav skrbijo za nas že od rojstva. Zato je prav, da tudi mi radi pomagamo njim pri hišnih opravilih in tako pripomoremo k skupnemu dobremu v družini. V delavnici smo izdelovali okvirje za družinske slike, ki že krasijo domove vseh, ki so se udeležili mini oratorija.





Obnova vitrajev v svetišču Marije Pomočnice

Vitraci Tomaža Perka v Križevi in Dominikovi kapeli so bili po desetletjih potrebni temeljitega restavriranja, da bodo zaljšali svetišče tudi ob njegovi 100. obletnici posvetitve, ki jo bomo obeležili leta 2024. Vitraci, ki jih obnavljajo v Vitražnem ateljeju Stajnko s. p., so tako »odprli« obnovitvena dela, ki bodo v prihodnjih letih postopoma potekala v tem svetišču.

SMC Cerknica pokal po šivih 8. 3. 2019 se je začel izobraževalni vikend za animatorje cerkniške dekanije. Zbralo se je okoli 50 mladih iz Cerknice, Blok, Unca in Svete Trojice, vsak s svojimi hrepnenji, mislimi in težavami, močno vero v življenje, pa tudi pripravljenostjo deliti svoje izkušnje in spoznati nove ljudi. Drugi dan jim je družbo delal Klemen Balažič, ki jim je razložil vrline animatorja in kako se približati otrokom. V nedeljo zjutraj sta sledili refleksija in sveta maša. Animatorji komaj čakamo, da to srečanje podoživimo še enkrat in upamo, da bo naše leto produktivno in da se vsi skupaj snidemo spet čimprej.



Štiri Animašole V zimskem delu leta smo hvaležni za serijo štirih Animašol, ki smo jih izvajali v SMC Celje. Skozi igro in zanimiva predavanja smo spoznavali, kako se lahko izboljšamo v vlogi oratorijskega ali birmanskega animatorja. Udeleženci smo se naučili različnih dinamik, ki skupino razgibajo in jo povežejo. Preko molitve, plesa, ledolomilcev, izkustveno-teoretičnih vsebin in skupinskih razmišljanj smo utrjevali in usvajali znanja ter veselje do animiranja. Animašole so se udeležili animatorji iz šestih okoliških župnij. Pri izvedbi in organizaciji se je izkazala mentorica SMC-ja Anita.



Življenje v Študentskem domu Alojzije Domajnko V preteklih mesecih so študentke doživele marsikaj lepega. Prijetno s koristnim se je v mesecu novembru povežalo na ženskem večeru, katerega gost je bil dr. Benjamin Lesjak, ki je študentkam odprl vrata v skrivni svet aplikacij na mobitelu in z njimi podelil osebne izkušnje in nasvete. V mesecu decembru je odmevalo skupno praznovanje rojstnih dni, ki so ga za vse pripravile sestre in študentke, ki so v prvi polovici leta obhajale svoj osebni praznik. Vse je nagovorilo sporočilo ogleдалa, ki govori vsaki, ki se pogleda vanj: »Ostani zvesta sama sebi.« Ni manjkalo niti prostovoljskega udejstvovanja, ki se je v predbožičnem času izrazilo v izdelovanju voščilnic in drugih okraskov za prihajajoče praznike. Naslednji ženski večer je bil 13. marca, ko nam je



gospa Mojca Kucler Dolinar spregovorila o politiki in odgovarjala na konkretna vprašanja v zvezi z urejanjem dokumentov, pogodb ... Vse to je študentke povežalo in obogatilo in že razmišljajo o novih srečanjih.

Pozabili smo nanj. Živimo v svetu, ki nas vodi na vse strani. A za odločitve ga potrebujemo.

KOMPAS



POKLICANOST

Nihče ne pride na ta svet brez poklica. Življenje nam vedno ponuja več možnosti in mi lahko izbiramo. Prav možnost svobodnega odločanja izpopolnjuje naše življenje. »Poklicanost je Stvarnikov klic posamezniku, je njegov idejni načrt, so sanje, ki so v srcu Boga, ker so mu pri srcu ljudje. Bog Oče jo želi kot različno in posebno za vsakega posebej. Človeško bitje je 'poklicano' v življenje in ko začne živeti, nosi in najde v sebi podobo Njega, ki ga je poklical. Poklicanost je Božji predlog za uresničitev te podobnosti in je edinstvena, enkratna, neponovljiva, ker je podobnost neizčrpana. Vsako bitje izraža in je poklicano, da izrazi poseben vidik božje zamisli.« (Novi poklici za novo Evropo, 13).

Odkriti svoje poslanstvo/poklicanost je ena najpomembnejših nalog v življenju vsakega človeka. Človek odkriva svojo poklicanost z veliko pozornostjo. Gre za dinamičen proces, ki zahteva osebni trud in velikokrat potrpežljivost.

Svojo poklicanost je treba iskati z odprtimi očmi, pozoren na vse možnosti in prilžnosti, ki se v življenju ponujajo. Obenem pa osredotočen na svojo notranjost, vest, kjer se razločujejo vzgibi srca in od koder se končno sklepajo vse življenjske odlo-

čitve. Razločevanje poklicanosti nima nič opraviti z naborom, sladkimi obljubami ali s pogajanji. Poklicanost je pobuda Boga, ki kliče in vabi, ter človeka, ki na klic odgovarja. Človek le vrača ljubezen tistemu, ki ga ljubi prvi.

Deliti izkušnjo poklicanosti z drugim je neprecenljiva izkušnja. Kdor odkrije, da je poklican v življenje, ki ga navdihuje evangelij, mora to izkušnjo nujno deliti z nekom, ki je že na tej poti in nosi v sebi podobna hrepenenja in vrednote. V poslušanju in premišljevanju Božje besede ter s pomočjo izkušenega duhovnega spremljevalca posameznik odkriva, kje in kako ga Bog kliče.

V času razločevanja s pomočjo usposobljenega duhovnega spremljevalca je posameznik povabljen, da se vključi v kakšno molitveno skupino ali biblično skupino, postane animator (prostovoljec) ali župnijski liturgični sodelavec, ker poklicanost vedno zori na rodovitni zemlji služenja.

Zavzeto iskanje poklicanosti kot odgovor na Božjo ljubezen te bo popeljalo na pot polnega in uresničenega življenja!

»NAJBOLJŠA JE OSEBNA IZKUŠNJA«



MATIJA OMEJEC, NOVINEC

Mogoče vam beseda noviciat ne pomeni veliko oziroma vam je tuja. Naj vam pomagam. Noviciat je prav »posebna« salezijanska skupnost, v kateri prebivamo mladi (novinci), ki se eno leto pripravljamo na to, da postanemo salezijanci. Lahko bi rekli, da je nekakšna »valilnica« za nove salezijance. Seveda ne živimo sami. Z nami so izkušeni salezijanci, ki nas usmerjajo in nam odkrivajo lepoto redovniškega poklica.

Noviciat za Slovenijo se nahaja v Italiji, natančneje v bližini Turina. Trenutno naša skupnost šteje 19 novincev in 5 salezijancev, zbranih iz vse Evrope, od severne Italije, Francije, Nemčije, Irske, Belgije do Slovenije ... Kljub temu da prihajamo iz različnih držav, se pogovarjamo v italijanščini, kar občasno predstavlja težavo, večkrat pa se nasmejemo ravnoma račun jezika, saj »tujci« večkrat zamenjamo kakšno besedo ali naglas in tako naredimo vsesplošno zmedo.

Se sprašujete, kaj počnemo cele dneve? V prvi vrsti je noviciat čas, da nadgradiš svoj odnos z Bogom in bolje razločiš, ali je salezijanski poklic resnično to, kar ima Bog v načrtih zate. Potem je tu spoznavanje redovne skupnosti s študijem pravil (konstitucij) in zgodovine. Je pa noviciat veliko več kot študij, je predvsem učenje, kako živeti in delati skupaj. Vsak dan imamo različne zadolžitve; od čiščenja hiše do čisto praktičnih stvari, ki pomagajo k skupnemu

življenju (delo na vrtu ali v parku, igranje kitare pri maši, priprava zajtrka, prižiganje ognja v kaminu). Ne manjka tudi trenutkov vsakodnevne rekreacije, ko igramo nogomet, odbojko, košarko in občasno še kakšno drugo igro. Težko je opisati vsak trenutek dneva. Kar me najbolj nagovarja, je to, da je ogromno trenutkov, ki jih preživiš skupaj z drugimi – tako pri delu kot pri zabavi. Še posebno takrat, ko ti je težko, ugotoviš, da imaš ob sebi osebe, ki jim ni vseeno zate in da lahko prav z njimi deliš svoje vsakodnevne napore in skrbi. Tako se gradijo resnično lepi prijateljski odnosi.

Dvakrat tedensko zapustimo našo hišo in odidem med mlade, kjer se vrženi v realnost učimo, kaj pomeni kot salezijanec delati in živeti za mlade. Izkušnje so različne – od učenja verouka, animiranja v oratoriju, pripravljanja različnih programov do dela na ulici s tistimi najbolj oddaljenimi in zapuščenimi. Vsekakor za

vsakega izmed nas svojevrsten izziv. Najbolj pa se nasmejemo, ko praznujemo rojstne dneve. Takrat pripravimo različne kratke skeče, zgodbe in igre, ki polepšajo večer. Posebno mi ostaja v spominu, ko smo praznovali rojstni dan našega magistra (vzgojitelja novincev). Vedno, ko pojemo noviciatsko himno, se pohecemo, da zboru dirigira maestro Mancini (izg. Mančini), zato smo za njegov rojstni dan pripravili prav poseben zbor, ki mu je moral dirigirati. Na začetku z majhno zadrego, nato pa z velikim veseljem, mi pa smo mu odgovarjali tako, kot nam je on dirigiral. Seveda smo mu odgovarjali z besedami, napisanimi samo zanj in se tako večkrat nasmejali do solz. Večer smo zaključili s pesmijo in torto.

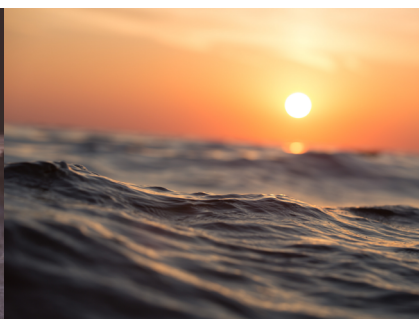
Mogoče vam je beseda noviciat sedaj malo bližje. Da lahko resnično doživiš vse to, je vedno najboljša osebna izkušnja in privoščil bi jo prav vsakemu izmed vas.



KAJ BOG ŽELI, DA STORIM?



FILIP M. VEBER, SDB



Zgodba

Zgodba vsakega mladega človeka se začne z nemirom v srcu, z vprašanjem: »Kaj je moje poslanstvo v življenju, kaj Bog hoče, da storim?«

Zamislimo si mladega fanta, srednješolca, poimenujmo ga Andrej, ki si to vprašanje gotovo postavi, ko se je potrebno odločiti za vpis na fakulteto. Nekaj časa moli, da bi se znal prav odločiti, ker res noče biti nesrečen v življenju, ker bi rad iz svojega življenja nekaj naredil.

Andrej je v postnem času šel na duhovne vaje, kjer je spoznal mladega salezijanca duhovnika. Ob njem se je navdušil za redovniški poklic. Veliko sta se pogovarjala in ostal je povezan z njim, ker je ob njem začutil, da ga posluša, razume. Nato se je večkrat odpravil v bližnje mesto, kjer si je ogledal salezijansko delo in skupnost. Ob zgledu mladega salezijanca duhovnika, ki mu je bil pripravljeno odgovoriti na vsa vprašanja, ter ob veselju do dela z mladimi se Andrej z mirom v srcu poda v pustolovščino hoje za Jezusom.

Za premislek

Ali si kdaj razmišljal o duhovniškem ali redovniškem poklicu?

- ✓ Mlad človek je najbolj dovzeten za Božji klic. Odgovor temu klicu pa zahteva od mladega človeka pogum in odločnost.
- ✓ Kaj Bog želi od mene, da storim v življenju, ne smem nikoli ugotavljati popolnoma sam, ampak v pogovoru z duhovnim voditeljem ali spovednikom.
- ✓ Ob koncu življenja veliko ljudi obžaluje to, da v mladosti niso zbrali dovolj poguma in sledili Jezusu v duhovnem poklicu, ki so ga zaznali.
- ✓ Veselje in notranji mir sta najboljša pokazatelja tega, da sem na poti, kjer me hoče Bog.
- ✓ Na poti duhovnega poklica se moramo večkrat soočiti z različnimi težavami, vendar se ne smemo prestrašiti, ne glede na to, kako hudo se zdi, saj Bog daje vedno dovolj milosti, da nam bo uspelo.

Molitev

Gospod, ti kličeš vse ljudi k svetosti, toda nekatere kličeš, da ti sledijo po poti popolnega darovanja sebe.

Gospod, pomagaj mi, da bom slišal Tvoj glas. Pomagaj mi spoznati Tvojo voljo in daj mi moč, da jo bom izpolnil. Če je Tvoja volja, da hodim za Teboj kot duhovnik, redovnik ali misijonar, naj se tako zgodi.

Daj mi, kar zapoveduješ, Gospod, in zapovej to, kar želiš.



ŽELIŠ BOLJE SPOZNATI SALEZIJANSKI POKLIC? OBIŠČI NAS.

Tisti, ki bi radi posnemali Jezusa po zgledu svetega Janeza Boska, lahko vstopijo v salezijansko formacijsko skupnost. Formacija vsebuje več korakov, da kandidat lahko temeljito poosebi salezijanski način življenja in poslanstva.

**KLEMEN BALAZIČ, DELEGAT
ZA SALEZIJANSKO POKLICNO PASTORALO**

**kbalazic@gmail.com
031 468 974**

 **www.donbosko.si/postani**



POGOVOR S SALEZIJANCEM

V razločevanju Božjega klica se kandidat obrne na salezijanca, ki mu zaupa, in vzpostavi stik s formacijo.



PREDNOVICIAT

Kandidat začne spoznavati značilnosti salezijanskega življenja in še bolj intenzivno spoznava samega sebe.



NOVICIAT

Novinec dopusti, da Bog oblikuje njegovo srce in se s pomočjo vzgojiteljev oblikuje v salezijanskem slogu življenja.



ŠTUDIJ FILOZOFIJE

Čas študija je namenjen spoznavanju aktualno družbene miselnosti in kulturnega okolja, v katerem odrasčajo mladi.



VZGOJNO- PASTORALNA PRAKSA

Sobrat pridobiva vzgojno-pastoralne izkušnje v salezijanski ustanovi.



NADALJNJA FORMACIJA

Priprava na poslanstvo salezijanca brata. Študij teologije za salezijance, ki želijo postati duhovniki.



PAPEŽ FRANČIŠEK

Ne zakopljite talentov! Stavite na velike ideale, tiste ideale, ki razširijo srce, na tiste ideale služenja, ki storijo, da so vaši talenti rodovitni. Življenje nam ni podarjeno zato, da ga ljubosumno ohranjamo sami zase, temveč nam je podarjeno zato, da ga darujemo. Dragi mladi, imejte velikodušno srce! Ne bojte se sanjati o velikih stvareh!

Kako težko je v našem času sprejeti dokončne odločitve! Mika nas začasno. Smo žrtve težnje, ki nas sili v začasnost ... kakor da bi želeli ostati mladostniki. Je kar malce očarljivo ostati mladostnik, in sicer za vse življenje. Ne bojmo se dokončnih obveznosti, obveznosti za vse življenje! In tako bo življenje rodovitno! In to je svoboda: imeti pogum sprejeti te odločitve z velikodušnostjo.

Kaj pomeni biti velikodušen? Pomeni, da imamo veliko srce, da imamo veličino duha. Pomeni, da imamo velike ideale, željo izvrševati velike stvari, da odgovorimo na to, kar Bog zahteva od nas: vestno izpolnjevati vsakdanje dolžnosti, vsakdanja dejanja, obveznosti, srečanja z ljudmi. Pomeni delati majhne vsakdanje stvari z velikim srcem, odprtim za Boga in za druge.

»Križ, na katerem umira salezijanec, je njegovo pogumno delo za rešitev mladih.«

Jacopo Benigno



MARIJA, PRAVZOR VSAKE DUHOVNOSTI



s. IVICA OBLAK, HMP

V Mariji najdemo pravzor vsake duhovnosti; saj je – kot pravi koncil – z vsem srcem in neovirano od kakršnega koli greha sprejela odrešitveno Božjo voljo. Samo sebe je kot Gospodovo deklo popolnoma posvetila osebi in delu svojega Sina in je tako pod njim in z njim služila skrivnosti odrešenja po milosti vsemogočnega Boga.

Pot duhovnosti, ki jo je treba prehoditi do Boga, ima najvišji izraz v Marijini poti vere. Ključ za razumevanje Marijine vloge v zgodovini odrešenja je Elizabetina preroška trditev: »Blagor ji, ki je verovala.« (Lk 1,45) Ne gre za neko statično vero, kot da bi bila dospela na cilj že ob oznanjenju, ampak za vero v nenehni rasti med temo in novimi lučmi, odprto vedno novim spoznanjem in vedno globljemu sodelovanju; ne gre zgolj za posest razuma, ki več ničesar ne potrebuje, ampak za vneto iskanje žejnega srca. Izhodišče pa je veliki DA ob oznanjenju. »Marija se je namreč pri oznanjenju vsa izročila Bogu, ko je izrazila poslušnost vere Njemu, ki ji je govoril po svojem poslancu, ter mu izkazala popolno pokorščino razuma in volje. Odgovorila je torej z vsem svojim jazom, z vso svojo človeško, žensko osebo. Njen odgovor vere je vseboval dovršeno sodelovanje s predhodno in pomagajočo milostjo ter popolno razpoložljivostjo za delovanje Svetega Duha, ki vero neprestano spopolnjuje s svojimi darovi. Težnja po sodelovanju z Božjo milostjo se je popolnoma osredinila na sodelovanje z odrešenjskim delom Jezusa Kristusa. Že na svatbi v Kani Marija sodeluje kot 'žena' (tako jo imenuje Jezus, kot da bi hotel v njej pokazati drugo Evo, ki posreduje in pomaga). Ob vznožju križa okuša neizrekljivo protislovje pokorščine v veri.

To njeno posebno duhovnost lahko razberemo iz preroškega hvalospeva 'magnifikata', v katerem Marija v vsej svoji ponižnosti izraža veliko veselje, prepričana o usmiljeni moči Boga, ki nas ljubi in se ozira na nas, da bi nam storil velike reči in tako dajal nenehne dokaze svoje moči, ker odstranjuje težave in odgovarja na izzive. On je vedno zvest do svojega ljudstva in ga po obljubi vodi k dokončni zmagi. Magnifikat je zares hvalospev krščanske duhovnosti za vsako novo evangelizacijo, izraz navdušenja, kot izostren pogled vere, trden sklep upanja, nesmrtna himna odrešenjske ljubezni.« (E. VIGANÓ, GLASILO VRHOVNEGA SVETA 68, 1987)

*Gojite močno, nežno,
iskreno in spoštljivo pobožnost
do Matere Božje.*

— don Bosko

Marija je napredovala na romanju vere in vztrajala v svojem zedinjenju s Sinom zvesto do križa. To izročilo je zapisal evangelist Janez in posebno poudaril besede umirajočega Jezusa svoji materi: »Žena, glej, tvoj sin!«; in kar takoj dodaja: »In od tiste ure jo je učenec vzel k sebi.« (Jn 19,26-27) Tudi mi vzemimo Marijo na svoj dom in predvsem v svoje srce! ■



»POGOVARJAM SE Z JEZUSOM«

s. TEREZIJA ŽVEGLIČ, hči Marije Pomočnice



s. MILENA DERLINK, HMP
POVZETO PO FACCIAMO MEMORIA
FOTO ARHIV HMP

Blizu njenega rojstnega kraja je bila Radna, kjer so salezijanci odprli svoj zavod. Terezija je z veseljem hodila tja in tam imela tudi svojega duhovnega voditelja. V župniji je bila zelo dejavna. Bila je članica Marijine družbe. Z gorečnostjo se je udeleževala sv. maše in spovedi.

Po značaju je bila zelo odprta, komunikativna in živahna. Bila je vedno lepo in elegantno oblečena, bolj kot druge deklice, zato je bila na prvi pogled ambiciozna in nečimrna. V resnici pa je bila čistega srca, pogumna in odkritosrčna. S pomočjo duhovnega voditelja je v sebi hitro odkrila duhovni poklic in se odpravila v Maribor k šolskim sestram, pri katerih je bila že njena teta. Toda kmalu je spoznala, da to ni pravi prostor zanjo in že po nekaj mesecih se je vrnila domov, čeprav trdno odločena, da bo svoje življenje posvetila Bogu. Ko je slišala za hčere Marije Pomočnice, je takoj želela odpotovati v Italijo, toda njen duhovni voditelj je bil odločno proti. Ona pa ni izgubila poguma, molila je in vztrajala. Ko ji je našteval vse težave glede jezika, drugačnega okolja, navad, hrane ..., je bila pripravljena vse to sprejeti, zato ji je končno dal dovoljenje. Uprli pa so se domači, predvsem njena sestra Marija. Terezija ni izgubljala časa. Hodila je na Radno, kjer jo je duhovni voditelj skupaj s Frančiško Kozmus (tudi ona je postala HMP) učil italijanščine. Nekega dne

je šla na romanje v Ljubljano na Rakovnik s svojo sestro Marijo. Potem ko je dolgo molila pred tabernakljem, je nenadoma vzkliknila: »Oh, Jezus, ne pusti v svetu svoje Terezije, ki te tako ljubi.« To je sestro tako prizadelo, da je rekla: »Pa pojdi, kamor te Bog kliče, on bo poskrbel tudi za nas.« Marija je kasneje pripovedovala, da je v najstniških letih zbolela za tifusom, tako da je zdravnik obupal nad ozdravljenjem. Nekega jutra pa se je zbudila zdrava, brez vročine in dejala, da je v sanjah videla Marijo, ki ji je rekla: »Ne boš umrla, ampak boš še veliko trpela.«

Tako je Terezija odpotovala v Italijo s Frančiško, z veliko ljubeznijo in pripravljenostjo na žrtve.

Kot novinka je bila zgledna. Pozorno je prisluhnila učiteljici novink in za vsako napako je prosila odpuščanja. Pri molitvi in tudi pri delu je bila vedno zbrana. Ob že tako skromni hrani se je še zatajevala.

Nekaj dni pred duhovnimi vajami v pripravi na prve zaobljube so novinke šle v materno hišo v Nizzo, kjer so se srečale s predstojnicami. Ko so se vračale, je deževalo in čez nekaj ur je Terezija začutila močno bolečino v grlu, ki ni prenehala, ampak se je še okrepila. Prav na dan zaobljub, proti večeru, je prvič izkašljala kri.

Nekaj dni po zaobljubah je odšla v materno hišo, kjer je bilo veliko dela. Vrgla se je na delo in se ni menila za čudno utrujenost, ki jo je čutila. Ko so jo poslali k bolničarki, je imela že visoko vročino. Morala je v posteljo, toda vročina ni popustila. Zdravnik je ugotovil hudo obliko tuberkuloze. Ko jo je



Nikoli se ne bom mogla dovolj zahvaliti Gospodu za bolezen. Čutim, da On to hoče.

sestra, ki jo je prišla obiskat, vprašala, če si želi, da bi ozdravela, ji je odgovorila: »Nikoli se ne bom mogla dovolj zahvaliti Gospodu za bolezen. Čutim, da On to hoče.« Sestra jo je vprašala, če si ne želi videti mame. Na to ji je odgovorila: »Gospod ve, ali jo bom še videla ali ne. Toda če bi me vprašala, ali si bolj želim videti mamo ali umreti in videti Jezusa, se mi zdi, da bi izbrala to drugo.«

Preselili so jo v Roppolo Castello, v hišo za bolne sestre. Bila je ubogljiva in hvaležna za vse. Nekega dne je zaupala ravnateljici, da je ponoči videla Marijo, ki ji je naročila, naj neki sestri pove tri stvari. Ravnateljica jo je skušala prepričati, da so bile to le sanje, toda tri stvari, ki jih je povedala, so odgovarjale resničnosti. Ravnateljica ji je zato svetovala, naj tisti sestri to pove, toda samo kot sanje, ki jih je imela. Ko je sestri to res povedala, ji je ta rekla: »To ti ni rekla Marija, ampak ravnateljica.« S. Terezija ji je odgovorila: »Ali misliš, da bi ravnateljica hodila to meni pripovedovat?«

Kako je Gospod dober, kako lepo bo moje srečanje z njim v nebesih.

Nekoč je prišel na obisk v skupnost nek salezijanec. Pozanimal se je, katera sestra najbolj trpi in je najbolj krepostna. Ravnateljica ji je rekla, da se ji zdi, da je to s. Terezija. Šel je k njej in jo prosil, naj moli in daruje svoje trpljenje za misijon, ki ga bo imel v stolnici v lvrei. Tako je s. Terezija tri večere okrog osme ure začela zelo trpeti. Hotela je pobegniti iz postelje. Pozneje so izvedeli, kako so se na misijonu mnogi težki grešniki spovedali in spreobrnili. Večkrat se ji je zdelo, da vsa gori v ognju in da ne more več trpeti. Takrat je ponavljala: »Kar hoče Jezus, hočem tudi jaz. O, ja. Trpeti kakor in dokler On želi.«

18. februarja 1933 je imela ponovno hudo krizo. Predlagali so ji, naj naredi večne zaobljube. Izpovedala jih je s takšno gorečnostjo, da so bili vsi ganjeni.

Nekoč jo je ravnateljica vprašala, kaj dela



S. Terezija Žveglič se je rodila 7. 9. 1907 v Stražišču. Prve redovne zaobljube je naredila 6. 5. 1932 v italijanski Nizzi Monferrato. Umrla je v Roppolu Castello 18. 7. 1933.

ponoči, ko ne more spati. »Pogovarjam se z Jezusom.« Vprašala jo je še, kako da je tako mirna, tudi po hudih napadih, ko se zdi, da bo umrla. Malo je pomislila in odgovorila: »To, da sem se že od malega dobro pripravila na spoved, da sem se vztrajno trudila za male kreposti, da sem naredila vse, kar je bilo v moji moči, da bi dobro opravila svoje dolžnosti in da nisem nikoli izgubljala časa.« V najtežjih trenutkih se je vedno obračala k sliki trpečega Jezusa z besedami: »Pomagaj mi, Jezus.« Včasih je govorila: »Kako je Gospod dober, kako lepo bo moje srečanje z njim v nebesih.«

Ob smrti, ko je najhujša kriza minila, se je zagledala v Križanega s čudovitim nasmehom in tako izdihnila. Njeno telo je postalo svetlo in tudi po 38 urah še vedno sveže, gibljivo, brez neprijetnega vonja. Zdravnik je potrdil smrt. Ko so videli, kako je njeno telo pred pogrebom še vedno lepo in sveže kljub poletni vročini, so še enkrat klicali zdravnika, da bi se prepričali, če je v resnici umrla. Ko zdravnika niso našli, so zmolili molitve za pokojne in namesto da bi jo pokopali, so jo prenesli nazaj v sobo. Šele ko je drugo jutro zdravnik še enkrat potrdil smrt, so jo pokopali.

Čez nekaj tednov se je prikazala ravnateljici, kot je obljubila, čudovito lepa med rožami. ■

»BILI STE ŽIV ŽAREK OZNANJEVANJA BOŽJE LJUBEZNI«



ALOJZIJ SLAVKO SNOJ, SDB
VICEPOSTULATOR

Kaj nam o Andreju Majcnu povedo pisma njegovih najbližjih? V edinem očeto-
vem pismu, ki nam je na voljo, mu piše štiri mesece pred svojo smrtjo: »Dragi
Slavko, [Tvoja sestra] Milka se nahaja že teden dni v bolnici ... Vprašuje vedno
po Tebi; piši ji takoj kako tolažilno pisemce ... Pozdravi vse gg. salezijance.
Prisrčno Te pozdravljamo vsi, zlasti Tvoj ata Andrej.« (19. 6. 1928) Kakor oče,
so ga tudi drugi domači klicali »Slavko«, kar je okrajšava slovenskega imena
»Hrabroslav« (grško »Andrej«). Medosebni odnosi, ki vejejo iz teh pisem, pa
razkrivajo, kakšno ljubeznivost in nežnost, pa tudi globoko vernost znajo gojiti
krepki značaji in tihe duše.

Med maminimi pisnimi spomini v
Majcnovem srcu – odkar je postal
salezijanec – večkrat odmeva stih,
ki ga navaja v raznih odtenkih: »Willst Du
Freude übergenug und die Seele voll Frieden
und Gottesglanz, werde Priester und wer-

de es ganz«. Po slovensko: »Če hočeš polno
mero veselja ter v duši polnost miru in bož-
jega blišča, postani duhovnik, pa postani res
ves.« (Mamina podobica, Krško, 3. 10. 1925)
»Odkar si odšel, se tako nekam čudno poču-
tim, nekako osamela,« mu piše v prvem pis-



Andrej Majcen s starši in sorodniki na dan preobleke na Radni, 11. 9. 1924

mu na Kitajsko in potem sklene: »Ljubi Bog Te nam ohrani zdravega in zadovoljnega, da bi lahko uspešno deloval v svojem novem delokrogu za zveličanje duš; da ne bi bilo delo in trpljenje zastoj, ker vsaka dobra stvar mora skozi trpljenje.« (29. 9. 1935) Med drugo svetovno vojno je mama kot begunka na štajerski strani Save in piše sinu Andreju v tistih »žalostnih časih«: »Predragi moj sinko ...,« in sklene: »Vedno mislim nate in sem v duhu pri Tebi. Ljubi Bog naj Te še nadalje podpira s svojo milostjo in Ti da moč, da boš lahko vztrajal in izvrševal veliko nalogo, ki Ti je bila poverjena.« (17. 4. 1943).

Med drugo svetovno vojno in po njej redka pisma najdejo svojega naslovljenca, včasih morajo biti dovolj le splošne novice iz radija ali časopisov. Tako domači izvejo za izgon misijonarjev s Kitajske in potem iz Hanoja. »Ko sem čitala v časopisu o vietnamski evakuaciji, me je kar stisnilo pri srcu. Bala sem se za Tvojo usodo,« piše mama »srčno ljubljenu sinu« (22. 9. 1954). »Pa ljubi Bog je vse tako lepo uravnal in Ti odločil zopet nov delokrog. Hvala Bogu ... Ko se boš srečal s Tvojim abrahamom, Ti želim obilno božjega blagoslova, vso srečo in veliko uspeha pri Tvojem vzvišenem težkem poklicu. Marija pom. Ti bodi vodnica in svetovalka. Zares rada bi dočakala, da bi nam bila dana sreča, da bi Te še enkrat videla, pozdravila [in] srčno objela v tej naši mili domovini.«


Za srebrno mašo leta 1958 misijonar Majcen obiše sobrate in domače. »Lepi dnevi, ki smo jih preživeli skupno s Teboj v veselju in radosti, so le prehitro minili,« mu piše mama po obisku (5. 9. 1958). »A vseeno sem vesela, da sem Te po tolikih letih videla, da si doprinesel tako veliko žrtev s potovanjem in drugimi neprilikami, da si tako dober in pobožen redovnik. Bogu hvala. Prosim, vklepi tudi nas v Tvojo molitev ...«

Kakor so bili domači med prvimi dobrotniki Andreja Majcna, ko je deloval na Kitajskem in v Vietnamu, tako so po njegovi vrnitvi v domovino postali dobrotniki njegovih misi-



Od 21. do 23. januarja je Rakovnik obiskal vrhovni postulator za zadeve svetnikov v salezijanski družini, Pierluigi Cameroni iz Rima. Sočasno se je delovnega obiska udeležila tudi strokovna sodelavka postulature Lodovica Zanet, deloma pa tudi višji salezijanski predstojnik Marko Košnik in tajnik sodnega zbora v škofijskem postopku za beatifikacijo Andreja Majcna Tadej Stegu. Vicepostulator Alojzij Slavko Snoj jim je predstavil doslej opravljeno delo, ki obsega okoli 1600 naslovov neobjavljenih in objavljenih del Božjega služabnika in pisem, ki so namenjena njemu, ter del, ki govorijo o njem. Večina gradiva je že prevedenega v italijanščino. Postopek gre tako proti sklepu in upamo, da ga bomo letos, ob dvajsetletnici Majcnovega »dies natalis« za nebesa, mogli dovršiti, predvidoma do Majcnove nedelje v septembru.

jonov. Sestri Marica in Milka sta imeli cel krog dobrosrčnih žena, ki so z darovi »uboge vdove« redno podpirale zaslužnega misijonarja in njegove sobrate, še posebno tiste v Vietnamu. Ob njegovi zlati maši ga sestra Marica sprašuje, kaj je potrebno, »da se tudi midve računava pripravljati na ta svečan dogodek ... Kaj si želiš?« (11. 1. 1983)

Redovnica Mirjam iz avstrijske Koroške ohranja živo pričevanje o Majcnovem misijonskem navdušenju, kar odseva že iz naslova tega članka. »Kako lepo je bilo, ko ste nas prvič v Selah obiskali ... Lepo je bilo, ko sem se smela srečati z živim misijonarjem, ki s svojim zgledom in življenjem dela za zveličanje neumrljivih duš ... Koliko sreče, veselja, ste z Vašim zgledom in misijonskim delom prinesli v moja mladostna leta ... Vaš zgled dobrote, trpljenja je pustil v Selah nepopisne sledove!« (24. 11. 1985) 

NAJBOLJŠA USTANOVA ZA REŠEVANJE OTROK Z ULIC



POLONA DOMINIK, SALS
LAIŠKA MISIJONARKA

Dva dni po prejemu misijskega križa sem se podala v Addis Abebo, glavno mesto Etiopije, na moj misijon Bosco Children. Tam sem bila že prej in še vedno je to najboljša ustanova za reševanje otrok z ulic. Zato sem vesela in si štejem v čast, da sem lahko del tega sistema.

Žal je Etiopija zapletena država glede migrantske politike in je bolj kot drugje zamudno dobiti delovno dovoljenje, zato sem se morala po enem mesecu vrniti domov in ponovno vložiti prošnjo. Čeprav je to najtežji križ, pa še zdaleč ni tako pomemben kot poslanstvo ustanove Bosco Children, ki vam jo želim predstaviti.

Bosco Children prestreže otroke na sami ulici. Salezijanec in socialni delavec navadno v paru pristopita k skupini mladih v večernih urah. Skupine so navadno stalne in se z njimi dobivata ob dogovorjenem času na dogovorjenem mestu na ulici. Na videz nič posebnega. Klepet na ulici. Po drugi strani pa je to prvi korak do novega življenja teh mladih, vsaj tistih, ki se za to odločijo. Socialni delavci se z določeno skupino pogovarjajo približno dva meseca. Pogovor teče o tem, kaj si mladi želijo in kako lahko to dosežejo; pa seveda o ovirah in kako jih preseči. Te ovire



so največkrat droge in kriminalna dejanja. Drogam se je najtežje odreči, to največkrat upočasni njihov korak do šolanja in bivanja v Bosco Children. Marsikdo bi pomislil, da bodo z obema rokama zgrabili ponudbo, saj je življenje na ulici težko. Vendar ima to življenje zanje veliko pozitivnih strani, navajeni so ga in težko se ga je odvaditi. Poleg tega je seveda pomembna svoboda, občutek, da so sami svoji gospodarji. Motiviranje fantov za spremembo traja tako približno dva meseca. Pogovori se stopnjujejo v načrtovanje,

in sicer s tistimi, ki izražajo resno nameru pridružiti se programu Bosco Children. V tem času morajo pokazati tudi pripravljenost, npr. s tem, da redno prihajajo na večerno srečanje na ulici (enkrat do dvakrat tedensko) in da zmanjšajo uporabo drog. Ko so pripravljeni, vstopijo v drugo stopnjo programa, ki se imenuje Bosco Children Come and See (pridi in poglej). To je dnevni program, saj fantje pridejo zjutraj in popoldne okoli 17. ure odidejo nazaj na ulico. Tako se postopoma privajajo na bolj strukturirano življenje; takojšnji prestop v dom bi bil zanje prevelika in prehitra sprememba. Če zmorejo dva do tri mesece dobro slediti dnevni programu (učenje in delo), pridejo živeti v dom Bosco Children. V teh mesecih imajo seveda določen dnevni program, kjer sama največkrat pomagam.

Ko vstopijo iz dnevnega programa v dom, se jim vse spremeni. Najprej dobijo nova oblačila in higienske potreščine, v eni od spalnic pa si uredijo posteljo. Ko se namestijo, začnejo program orientacije. Nekaj časa se

Kot laična misijonarka in socialna pedagoginja se vključujem v vse ravni programa. Obiskujem tečaj amharščine in čakam na delovno dovoljenje. Priporočam se v molitev.



preizkušajo v različnih delavnicah in s tem ugotavljajo, kaj jim bo za prihodnost najbolj pomagalo in v čem so dobri. Nekaj tednov je posameznik npr. v mizarski delavnici, potem se prestavi v zidarsko, čez nekaj tednov v usnjarsko, kmetijsko, kuharsko, kovinarsko ... Obdobje orientacije traja skoraj šest mesecev, nato se odločijo za eno smer, ki jo izpopolnijo v naslednjih letih in dobijo tudi certifikat, s katerim se lahko zaposlijo. Poleg poklicnega usposabljanja del dneva poteka tudi teoretični pouk iz šolskih predmetov. Ne odločijo se vsi za poklicno usposabljanje, temveč lahko izberejo tudi redno šolanje v bližnji osnovni šoli. Vsak ima torej individualni program, ki mu najbolj ustreza in ki naj bi mu po treh letih prinesel možnosti za zaposlitev. Tri leta traja obdobje, v katerem se izobrazijo ter se pripravijo na vrnitev v družbo in tudi v družino, če je to mogoče. Socialni delavci jih peljejo po preteku vsaj enega leta v zavodu na obisk k družini, potem pa se postopoma dela na tem, da se bodo nekoč vrnili v družino. Nekateri se raje zaposlijo v mestu, najamejo sobo in zaživijo samostojno življenje. Končna odločitev je prepuščena posamezniku. ■



Za don Boskov praznik je v župniji Ljubljana Rakovnik, 27. januarja, mašno slavje ob Jožetu Andolšku, salezijanskem misijonskem animatorju, Matjažu Križnarju, ravnatelju Misijonskega središča Slovenije, in drugih salezijancih daroval inšpektor Marko Košnik, ki je Poloni Dominik podelil misijonski križ. Pri slovesnosti so sodelovali domači, znanci, farani, salezijanci in salezijanci sotrudniki, ki jim pripada tudi sama. Z ubrano pesmijo in sodelovanjem so slavje obogatili člani mladinskega pevskega zbora pod vodstvom Tine Ključevšek, mladi instrumentalisti in animatorji SMC Ljubljana Rakovnik.

MOJ CAMINO

2. del



DOMEN KOS

Velika dilema pohodnikov, ki se prvič odpravljajo na camino, je izbira obutve. Načeloma je teren na vseh variantah poti do Kompostele ravninski ali rahlo gričevnat s kakšno »gorenjsko« etapo. Zato vsem, ki bodo kadarkoli odrinili na pot proti Jakobovemu mestu, svetujem, da razmišljajo v smeri tekaških oz. nizkopohodnih čevljev. Rimski romar je v nizkih, pravzaprav tekaških copatih brez žuljev mlel po 30 kilometrov in več na dan, pri tistih, ki smo izbrali previsoko obutev, pa še tako izpiljena kondicija ni pomagala veliko. Meni so se stvari že pri Tábari začele zapletati, pomagal ni noben obliž, a sem trpljenje vsaj delil z drugimi romarji. Celjenje ran pa se je zavleklo še dolgo po prihodu na cilj.

Tako sem sam naslednjih 100 kilometrov (4 dni hoda) do vznožja kastiljsko-galicijskega mejnega hribovja pri mestu Puebla de Sanabria preventivno (kot prikazuje tudi fotografija v prejšnji številki) prepešal v sandalih po premočrtni regionalni cesti. Pridružil se mi je nemški romar Berthold, možakar srednjih letih po rodu iz Kölna (šp. Colonia), odličen poznavalec španske umetnosti in zgodovine. Nič čudnega, če povem, da je s tega področja diplomiral na seviljski univerzi, zakopan v zahodnoindijske arhive.

POGOVORI V ŠPANŠČINI, KI SEM JIM LAHKO BREZ PROBLEMOV SLEDIL IN SAM PARIRAL, SO SE DOTIKALI DUHOVNIH, OSEBNIH, UMETNOSTNIH IN ZNANSTVENIH SFER.

Tudi sam je bil podoben »ožuljen revež« in navkljub dvakratni izkušnji camina (še) ni našel recepta za svoje žulje na podplatih in prstih na nogah. Z njim sem ostal v navezi praktično do zadnjih dni camina, ko je moral zaradi zgodnjega leta iz Santiaga pospešiti.

Pri Puebli, majhnem mestecu s srednjeveškim jedrom na griču, dobrih 250 kilometrov do cilja, so se caminu pridružili še tisti zadnji romarji, ki so si, tako kot jaz, prirojili svojo pot. Vročina je tu naposled popustila. Še pravi čas, saj nas je že naslednji dan čakala prva od dveh gorskih etap z vzponom na 1300 metrov visok prelaz in s tem na najvišje ležeče kilometre variante Vía de Plata. Najhladnejše jutro na celi poti in razgled proti jugu sta me spremljala pri






zložnem vzponu. Na vrhu sem si v nekakšni mesnici za nespodobno ceno, glede na siceršnje nizko povprečje, privoščil bocadillo (preprost sendvič s pršutom). Tam sta me dohitela Američana, Daniel in Don, oba anglikanska pastorka, slednji celo misijonar v Čilu. Spust s prelaza v zadnjo dolino pred vstopom v pokrajino Galicijo, kjer se je že čutil vpliv galicijske kulture, je tako kot vzpon nanj potekal ob avtocesti Madrid–Santiago. Značilni hrastovi gozdovi (če te visoke sredozemske grme, brez sence in polne nadležnih mušic, sploh lahko imenujemo drevesa) so počasi prešli v zmerno oceanski listnati gozd z granitno kamnino.

Iz doline je naslednje jutro vodila prijetna stezica do naslednjega prelaza in nato strmo navzdol proti večjemu kraju A Gudiña. Tam pa je prav nesramno znova udarila vročina, prihajajoč z odprte južne portugalske strani. V prvih 300 kilometrih poti smo namreč že obšli severozahodni del Portugalske. Bližina atlantske sosede je bila odslej pomembna v več pogledih: topla in vlažna klima, kakovostnejša (bela) vina, prevlada ribjih jedi, od požarov požgani gozdovi, neknjižna španska govorica domačinov in uradno

galicijsko narečje gallego (beri mešanica portugalske in španske) na vseh javnih napisih. In to, podobno kot v Kataloniji, vedno na prvem mestu, pred španščino. Na cilju v Santiagu sem si denimo ogledal etnološki muzej, v katerem je bilo celotno spremno besedilo v znak spoštovanja in močne narodne zavesti izključno v domačem narečju.

V A Gudiña, mestu v velikosti Škofje Loke, je bil eden večjih albergov na poti in tam se nas je zbrala pisana družina pohodnikov in kolesarjev. V nasprotju s tem dejstvom pa kraj ni imel kaj več gostinske ponudbe kot dva bara s hrano, pri čemer so le v enem stregli romarski meni (in jasno, šele po 21. uri). Že ob prihodu v barski del sem naletel na osorno in furijasto »camarero«, ki me je brezbržno napotila v prostorno jedilnico, in vsa nadaljnja postrežba se je, navkljub izvrstno pripravljeni skuši in domači sladici, izkazala za odklonilno in kar malce poniževalno. Tako pač je, izjeme potrjujejo pravilo o sredozemskem gostoljubnem duhu.

Vse to je bil le uvod v presenečenja, ki sem jih doživel v naslednjih dneh ... 

MALI LOMBARDSKI ZIDAR

JOŽEF BUZZETTI PRIPOVEDUJE

CLAUDIO RUSSO
PREVOD KRISTINA ŠKIBIN
ILUSTRACIJE ŠPELA AMBROŽ

»Nekega nedeljskega popoldneva se je na desetine fantov smejala, igralo in se lovilo na dvorišču, ki ga je don Bosko uredil za prvi oratorij. Za tiste fante, ki so ves teden delali na gradbiščih in v tovarnah, je bila nedelja težko pričakovani dan praznovanja, razvedrila, zabave, pa tudi hrane za njihovo dušo. Tistega dne sem z bratom prejel sveto obhajilo in sem bil zelo zadovoljen,« se spominja Jožef Buzzetti, takrat 10-letni priseljenc iz Lombardije. »Don Bosko je prišel iz cerkve, se igral z nami in nam pripovedoval o najlepših stvareh na svetu. Minevale so ure in pričelo se je mračiti. Namenil sem se vrniti v sobo, ki sva jo z bratom vzela v najem. Brat je odšel naprej, da pripravi večerjo. Približal sem se don Bosku, da bi ga pozdravil. Ko se je pogovarjal z drugimi, ki so mu poljubljali roko v slovo, me je skoraj nevede ustavil in prijel za roko. »Oh! Le kaj bo?« sem se spraševal. Skušal sem se mu enkrat ali dvakrat izmuzniti, a mi ni uspelo. Ko sem ostal skoraj sam, sem se še zadnjič potrudil, da bi pozdravil don Boska in stekel



za bratom. Zvečerilo se je. V tistem trenutku se je don Bosko, kot da tega ne bi storil nalašč, spomnil name in mi rekel: »Vesel sem, da lahko govorim s tabo. Povej, bi prišel živeti k meni?«

»Živeti k Vam? Kako to mislite?«

»Zidar si, kajne? No, pomagal bi mi zgraditi veliko hiš.«

»Še dolgo ne bom zidar. Sem samo vajenec. Nosim material. Mogoče bom letos v roke prijel zidarsko žlico.«

»Prav to potrebujem. Torej, bi bil pripravljen priti? Tu in tam zbiram fante, ki bi mi sledili pri podvigih oratorija. Sprejmeš?«

»Kaj pa bom počel pri Vas?«

»Začel te bom poučevati osnov italijanskega jezika in nato latinskega, in če bo Bog hotel, boš nekoč postal duhovnik.«

Gledal sem v don Boskov obraz, ko mi je govoril te stvari, in se mi je zdelo, da sanjam. Ker nisem vedel, kaj naj odgovorim, je dodal: »Govoril bom s tvojim bratom Karlom in naredili bomo, kar bo v Gospodu najboljše.«

Don Bosko mi je pokazal oddaljeno obzorje in upanje, da ostanem z njim.

Ko je prišel brat, smo se odločili, da se takoj preselim v oratorij in se začnem učiti.

nedelja





V oratoriju sem srečal druge tri fante, ki jih je don Bosko vzel k sebi. Vrstili so se dnevi učenja, 18 napornih mesecev, ki so zaradi don Boska in drugih dobrih učiteljev omogočili meni in drugim, da smo se pripravili na sprejemne izpite v bogoslovje.

Čez kakšno leto pa se nisem več čutil vrednega, da bi postal duhovnik. V neki nesreči sem izgubil prst na roki. Poleg tega sem se raje posvečal ročnim delom: popravilu okvar, asistenci fantom v jedilnici, organiziranju čiščenja hiše, razvrščanju kruha, razpošiljanju časopisa »Katoliško branje«, naročanju dela v delavnicah oratorija, skrbi za šolanje pevcev (znan sem igrati in peti) in vodenju knjigarne. Delo pod don Boskovim vodstvom je bila zame najpomembnejša stvar. To je bil moj način, da povrnem svojemu »očetu in učitelju«, ki me je potegnil iz apna in opeke in me zasadil na polna dvorišča fantov.

KAJ MENIŠ TI?

Kaj pomeni »hraniti svojo dušo«? Navedi primer.

Zakaj je Jožef želel delati pod don Boskovim vodstvom?

Zakaj je imel don Boska za »očeta in učitelja«?

Kaj to pomeni?


ZDAJ SI NA VRSTI TI!

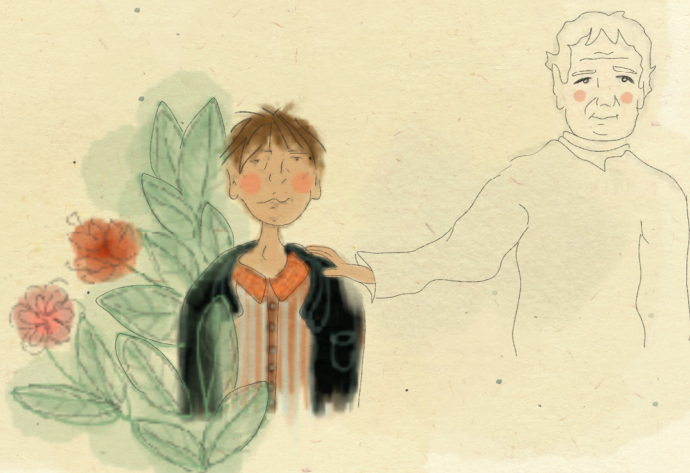
Kljub mnogim dvomom je Jožef Buzzetti zaupal don Bosku in vstopil v salezijansko družbo. Tudi ti, kljub zbeganosti, zaupaj temu, kar ti rečejo tvoji starši in vodniki. Oni te imajo radi in ti želijo dobro, kot je don Bosko želel dobro svojim fantom.



Don Bosko mi je večkrat predlagal, naj prosim za vstop v njegovo Družbo: »Že veliko let ji pripadaš z duhom in se ti tako upira, da bi se vpisal tudi z imenom?« mi je dejal. Ob trmastem odklanjanju duhovništva mi je don Bosko predlagal, da bi postal salezijanec brat. A se prav tako nisem čutil: z don Boskom da, redovnik pa ne.

Decembra 1871 je don Bosko, ki se je nahajal v Varazzeju, hudo zbolel. Zanj je skrbel Peter Enria. Iz Turina sem mu pisal: »Glej, Enria, naš oče je v tvojih rokah. Gorje, če ne boš dobro poskrbel zanj. Odgovarjal boš Bogu!«

Na dan, ko je ozdravljeni don Bosko vstal iz postelje, mi je Peter Enria takoj poslal telegram s to čudovito novico. 



Šest let kasneje, leta 1877, je Jožef Buzzetti zaprosil za vstop v salezijansko družbo kot salezijanec brat. Sam don Bosko je njegovo prošnjo predstavil vrhovnemu svetu, ki jo je odlično sprejel.

LJUBEZEN IZ ZAKRAMENTOV



TOMAŽ STOJC, SDB



Pretelo je kar nekaj časa od našega prvega srečanja, kjer smo govorili o don Boskovi mami Marjeti, kako se je z ljubeznijo posvetila vzgoji svojih otrok po moževi smrti. Ob vzgajanju in trdem delu na polju za preživetje pa ni pozabila na sočloveka, ki je potrkal na njena vrata. Upam, da smo se vsaj malo zaustavili ob vprašanju iz prejšnje številke: »In jaz, kot družinski oče/mati razodevam naprej Njegovo ljubezen, kot jo je razodevala mati Marjeta?«

Vse, kar je mati Marjeta delala, je delala z ljubeznijo. Lahko bi se vprašali: »Od kje pa je črpala to ljubezen?« Odgovor je silno preprost. Iz zakramentov. Zanj sta bila še pose-

bej pomembna zakrament svete spovedi in svete maše. To ljubezen do zakramentov je prenesla tudi na svoje sinove. Pa ne samo do zakramentov, tudi do molitve. O teh dveh ljubeznih bi lahko pisali in pisali in bi se ne naveličali pisati količine knjig. Da pa bi okusili vsaj malo Marjetine vzgoje za zakramente, naj nam spregovori naslednji dogodek.

»Dobra mati jih je potem, kakor hitro so prišli k pameti, takoj pripravila na sveto spoved. Šla je z njimi v cerkev, stopila v spovednico in opravila najprej spoved ona sama, jih priporočila spovedniku in jim potem pomagala, da so opravili zahvalo. Vso to pomoč jim je izkazovala vse dotlej, doklej ni menila, da vse to lahko opravijo sami.« (MB 1,5)

Kaj bi še dodali? Smo pred prazniki, ko se spominjamo Jezusovega vstajenja. Praznik, ko se spominjamo našega odrešenja – bili smo rešeni greha. Jezus nas čaka v spovednici, da mu izročimo jarem greha in začnimo znova.

Blagoslovljene velikonočne praznike. ■

Zelenjavna omleta

SESTAVINE

4 jajca
3 bučke
2 paradižnika
1 čebula
1 paprika
parmezan
3 lističi mente
olivno olje
sol in poper

PRIPRAVA

Čebulo, bučke, paradižnik in papriko dobro prepražimo na olivnem olju. Medtem umešamo jajca, dodamo sol, poper, parmezan in meto. Jajca in prepražene sestavine zmešamo in jih vlijemo v ponev, ki smo jo prej segreli in naoljili z olivnim oljem. Pečemo na nizkem ognju. Ko je omleta popečena, jo obrnemo in popečemo do konca. Če ni postni petek, lahko po nesreči pade notri tudi kakšen košček mesa ali klobase.

PA BOG POŽEGNAJ!



MODRA ŽENA

Pavla Pinosa

FRANC ŠKULJ, ŽUPNIK V DOBRROPOLJU
IZ POGREBNEGA NAGOVORA, 20. 2. 2019

Spoštovani domači, dragi bratje in sestre! V naši župniji je navada, da ko se zberemo k slovesu od naših dragih, nekdo prebere kratko predstavitev pokojnega. Vsak človek, posebno vsak kristjan, je namreč poklican, da s svojim življenjem napiše evangelij – veselo novico o Božji ljubezni. In pokojna Pinosova mama nam je dala s svojim življenjem res lepo in bogato zgodbo tihe, zveste, skromne in verne žene in matere.

Danes nas je zbrala skupaj in nam želi povedati pomenljive stvari. Nikoli ni zbudjala posebne pozornosti. Zadnja leta, ko je bila v glavnem priklenjena na bolniški voziček, razen domačih, sosedov in nekaj ožjih prijateljev, večina ni vedela, da je še živa. Seveda je zanjo vedel domači župnik, ki ji je vsak prvi petek prinašal sveto obhajilo in se z njo marsikaj pogovoril. Bila je razgledana, do zadnjega bistra, pametna, razsodna, rečeno z eno besedo: modra žena.

Skoraj do zadnjega je, čeprav na vozičku, kuhala za vso družino, da so se domači lahko posvetili delu na kmetiji. Življenjska pot pokojne mame ni bila lahka. Že pri štirih

RAJNI naročniki, člani mašne zveze in molivci za duhovne poklice



Fanika Černe, Sostro; Emilija Črenko, Petrovci; Franc Debeljak, Struge; Vida Filipčič, Cerknica; Cilka Jakšič, Črenšovci; Marjan Jelovšek, Petrovče; Janez Jereb, Bevke; Metod Jerič, Melinci; Bono Kalapiš, Belo Blato (Vojvodina); Francka Kejžar, Jesenice; Antonija Klemenčič, Ljubljana; Terezija Kolman, Melinci; Slavka Kralj, Mirna; Antonija Krištof, Žvabek na avstrijskem Koroškem; Vida Križman, Postojna; s. Ljudmila Krnc HKL, Ljubljana; Marija Lesnik, Velenje; Geza Luk, Murska Sobota; Marija Maroša, Melinci; Štefanija Mavrič, Mala Nedelja; Pavla Pinosa, mati SDB duhovnika, Kompolje; Ivana Rupnik, Godovič; Danila Rus, Loški Potok; Marija Šmigoc, Cerkle na Gor.; Mariška Vogrinčič, Murska Sobota; Ivanka Zupančič, Stara Fužina.

letih je izgubila vse svoje domače. Za svojo jo je vzela teta, pri kateri je bila ljubljena, pa tudi delavna in skrbna. Teta jo je zaradi bistrosti dala v gimnazijo, ki pa jo je zaradi vojnih razmer predčasno končala in se posvetila kmetiji. Po vojni se je poročila z Julijem Pinoso. Kot delavca v tovarni sta lepo vzgajala otroke. Vesela je bila, ko se je sin Rafo odločil za duhovniški poklic in postal salezijanski duhovnik. Nikoli v življenju ni silila v ospredje, vsi pa smo radi prisluhnili njeni tehtni in modri besedi. Življenje ji ni prizanašalo, znala je veliko potrpeti, moč za vse napore je dobivala v rednem obisku svete maše in molitvi. Izredno rada in veliko je brala in v branju našla mnoge odgovore na težka vprašanja.

Kot župnija bi ji iz srca radi tudi rekli »hvala«. Veseli in ponosni smo, da smo vas, draga mama, imeli dolgo na zemlji, da ste dali Cerкви sina duhovnika in otroke vzgojili v delavne in poštene ljudi. Sedaj boste svoje domače in svojo župnijo spremljali iz nebes. Kakor ste znali iz svojih skromnih dohodkov vedno poskrbeti tudi za vse dajatve in obdariti vsakega, ki je prišel k vam, tako tudi iz nebes podpirajte sinova Rafa in Jožeta ter hči Danico ter vse vnuke, ne pozabite pa tudi na ostale v župniji, saj nam boste odslej še bliže. Bogu hvala za vaše lepo življenje, v nebesih pa uživajte radost, ki jo Bog daje svojih zvestim.



NOVOSTI ...

RAZMIŠLJUJOČI MULC

SNETO Z BLOGA NA SPLETNIH STRANEH DIJAŠKEGA DOMA JANEZA BOSKA V ŽELIMLJEM

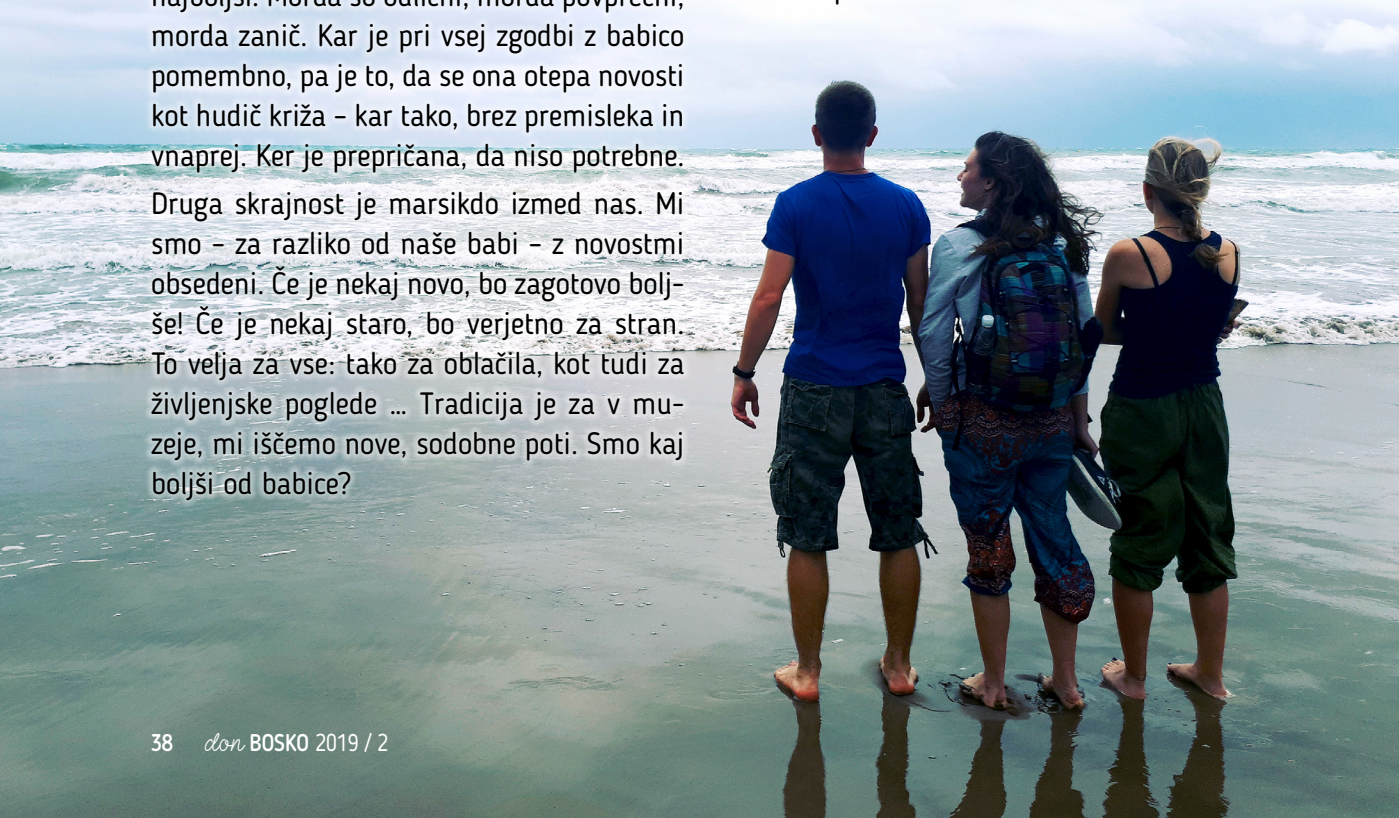
Vsak dan kaj novega. Včasih nov prijatelj, drugič nova ljubezen, tretjič le nov kemični svinčnik in potem spet nov pogled na življenje ... Brez heca, čisto vsak dan lahko najdem nekaj novega. (V teh dneh, na primer, lahko raziskujem in občudujem novo spletno stran našega doma!

A kaj mi pravzaprav pomenijo vse te novosti v mojem življenju? Jih sploh zaznam ali gredo mimo mene, kot da jih sploh ni? Imam kaj dobrega od njih ali me le zmedejo in pustijo negotovega?

Včasih pomislim na svojo staro mamo: ob vsaki novosti zavija z očmi in reče nekaj v smislu: »Mi smo tudi brez tega čisto dobro živeli; kaj ti je treba vsega tega ...« Ujeta je v stare vzorce, ki so ji poznani, ki so varni in so delovali nekoč. To ne pomeni nujno, da so slabi. A tudi ne pomeni, da so zagotovo najboljši. Morda so odlični, morda povprečni, morda zanič. Kar je pri vsej zgodbi z babico pomembno, pa je to, da se ona otepa novosti kot hudič križa – kar tako, brez premisleka in vnaprej. Ker je prepričana, da niso potrebne. Druga skrajnost je marsikdo izmed nas. Mi smo – za razliko od naše babi – z novostmi obsedeni. Če je nekaj novo, bo zagotovo boljše! Če je nekaj staro, bo verjetno za stran. To velja za vse: tako za oblačila, kot tudi za življenjske poglede ... Tradicija je za v muzeje, mi iščemo nove, sodobne poti. Smo kaj boljši od babice?

Tisto, kar mi ne da miru, je skupna točka nas, obsedencev z novotarijami, in pa starih mam in dedkov: čeprav na prvi pogled tako različni smo si pravzaprav zelo podobni. Vsi smo se ujeli v isto past. Ko pred nas pride nekaj novega, se ne ustavimo in ne premislimo, kaj to pravzaprav sploh je, kako nam lahko pomaga (če nam sploh lahko) in kje je uporabno. Ne! Tako babi kot jaz bova odreagirala enako: vsak se bo oklenil svojega prepričanja, ona bo novost zavrnila, jaz jo bom sprejel, nihče od naju pa pri tem sploh ne bo pomislil na novost samo!

Koliko bolje bi živeli, če bi znali z odprto glavo pomisliti na stvari in ne odreagirati tako, kot je najbolj »moderno« ali pa najbolj »tradicionalno«. Saj imamo vsi v glavi tisto snov, imenovano »možgani«, ki nam omogoča na stvari pogledati drugače, na novo, od daleč in ... brez predsodkov. ■



MAŠNA ZVEZA



MARJAN LAMOVSĚEK, SDB
RAVNATELJ SALEZIJANSKEGA ZAVODA NA RAKOVNIKU

Mašna zveza je duhovno združenje dobrotnikov romarskega svetišča Marije Pomočnice na Rakovniku. Že dolgo prej, ko je bilo svetišče zgrajeno, so salezijanci leta 1902 sklenili, naj se vsako soboto daruje sveta maša za dobrotnike salezijanskih ustanov in Marijinega svetišča, ki so ga nameravali postaviti. Ustanovili so Družbo za izgradnjo svetišča v čast Mariji Pomočnici na Rakovniku v Ljubljani. Njen član je postal vsak, ki je prispeval kak dar za svetišče. To tudi predstavlja začetek Mašne zveze.

Že davno tega je svetišče postavljeno – leta 2024 bo stoletnica izgradnje in posvetitve. Vanj radi prihajajo romarji z vseh koncev naše domovine in od drugod. Tod iščejo tolažbo in luč za svoje, zase in za potrebe sveta. Še bolj kot svetišče je mogočna Marijina priprošnja pred obličjem Najvišjega. Kdor je to kdaj občutil, mu te gotovosti nihče ne more odvzeti.

Mašna zveza je zagotovilo duhovne povezanosti. Vsako soboto se ob 7. uri zjutraj v rakovniškem svetišču daruje sveta maša za žive in rajne člane mašne zveze. Člani mašne zveze imajo tako zagotovilo, da se bo zanje trajno molilo in darovalo sv. maše, tudi potem, ko se jih drugi morda ne bodo več spominjali.

Sveti Janez Bosko je s pomočjo velikodušnih dobrotnikov lahko storil veliko dobrega, zlasti za mlade. Zagotavljal je, da bodo vsi, ki podpirajo salezijanske ustanove, deležni posebne Marijine pomoči. Podobno doživljamo tudi slovenski salezijanci, zato dobrotnike vključujemo v mašne namene in druge molitve, da bi vas vedno in povsod spremljala priprošnja Marije Pomočnice. ■



Vpis v mašno zvezo

V Mašno zvezo (MZ) se lahko vpiše vsak, ki:

- zaprosi za vpis in sporoči svoj naslov,
- nameni dar za svetišče Marije Pomočnice na Rakovniku; glede višine daru presodi sam (npr. v višini daru za sv. mašo); dar je lahko enkratno ali večkratno.

Člani so vpisani v Knjigo članov Mašne zveze.

NASLOV

Mašna zveza
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

STIK

☎ 059 339 100
@ rakovnik@sdb.si
🌐 www.rakovnik.si

JANEZ BOSKO DUHOVNIK MLADIH Znanstvena biografija

I. zvezek



AVTOR Pietro Braido SDB

ŠTEVILO STRANI 650

MERE 160 x 240 x 55

VEZAVA šivano, broširano z zavihki

DATUM IZIDA junij 2019

CENA 1. ZVEZKA 28,00 EUR

Delo bo izšlo
v omejeni nakladi, zato
vabimo k naročilu.

V slovenski prostor po dolgem času prihaja eno temeljnih znanstvenih del o duhovniku in vzgojitelju Janezu Bosku, ki je utemeljil salezijanski preventivni vzgojni sistem, poznan po vsem svetu. Delo bo v pomoč študentom pedagoških in teoloških smeri, raziskovalcem, profesorjem, vzgojiteljem in članom salezijanske družine pri njihovem poslanstvu.

V stoletju vzhajajočih pristnih in zlaganih svoboščin je bil Janez Bosko človek svobode in zvestobe, tradicionalen in napreden, komunikativen in zadržan, drzen in razmišljajoč, realističen in sanjač.

Salezijanski zgodovinar Pietro Braido je skušal njegovo življenje predstaviti kar najbolj skrbno, uravnoteženo in objektivno. Sami življenjepisni podatki niso podrobno opisani. V zgodovinskem kontekstu je avtor skušal opredeliti in umestiti osebnost in lastnosti don Boska v stalnem medsebojnem vplivanju z dogodki, ki veljajo za zgodovinsko pomembne: kako razumeti njega, njegovo bitje in delo; ustanavljanje mladinskih struktur; pridobivanje in usposabljanje prvih mladih sodelavcev ter vključevanje velikega števila podpornikov; metode umeščanja v civilni in cerkveni svet; ideje razvijanja izobraževalnih dejavnosti in njegov preventivni sistem, ki vključuje vse oblike delovanja in odnosov.

Avtor želi odgovoriti na dve temeljni vprašanji: kdo je bil don Bosko kot osebnost in kdo je bil don Bosko v svojem času. Delo zvesto odraža don Boskovo resnično bistvo človeka, duhovnika in vzgojitelja. Znanstvena biografija združuje vse elemente, ki sestavljajo sintezo kakega življenja: osebne eksistencialne dogodke ter delovanje v vzgojnih in verskih ustanovah s pomembnim poudarkom, ki ga določa in razlikuje od drugih v temeljnih življenjskih obdobjih.

Naročila sprejema



059 339 400 | INFO@SALVE.SI

www.salve.si

ZANIMIVOSTI salezijanskega sveta

SALEZIJANSKO ŠOLSTVO v številkah

SALEZIJANSKA DRUŽBA

3.643 šol

→ 940.000 učencev in 68.000 učiteljev

826 strokovnih centrov

→ 200.300 učencev in 15.000 učiteljev

SLOVENSKA INŠPEKTORIJA

Gimnazija Želimlje

→ 304 dijaki in 27 profesorjev

Glasbena šola Rakovnik

→ 254 učencev in 30 učiteljev

Don Bosko center Podgorica (Črna Gora)

→ 156 udeležencev in 10 profesorjev



KAKO SO NAŠLI POSMRTNE OSTANKE blaženega Štefana Sándorja?

Madžarskega salezijan-
ca brata je 8. junija 1953
takratna oblast obsodila na
smrt z obešanjem. Njegovo
truplo so vrgli v skupni grob
na javnem pokopališču na
parceli 301 v Budimpešti.

Pred njegovo beatifikacijo
leta 2013 salezijanski družbi
ni uspelo pridobiti mučenčevih relikvij.

12. novembra 2018 so po zgodovinskih študijah
in preverjanjih dokumentov v prisotnosti znan-
stvenikov in izkušenih strokovnjakov odprli grob
in izkopal kosti šestih popolnih okostnjakov.
Genetski material mučenca Štefana Sándorja so
predhodno pridobili iz posušene slinice na ovojnici,
ki jo je Štefan osebno zaprl, in z znamke, ki
jo je uporabil njegov brat. Antropološka študija
kosti je potekala v laboratoriju za antropologijo
Nacionalnega strokovnega in raziskovalnega cen-
tra v Budimpešti. Pod strogim strokovnim nad-
zorom so med okostji s primerjavo DNK uspešno
identificirali relikvije blaženega Štefana Sándorja.



Z VAMI ZMOREMO MNOGO

ZA
MLADE

Pri izvedbi
vzgojnih,
izobraževalnih,
pastoralnih
in drugih
programov in
projektov za mlade
po načelih preventivne
vzgoje sv. Janeza Boska
lahko pomagate na več načinov.



NAKAŽETE POLJUBEN ZNESEK



na račun Ustanove Sklad Janeza Boska.

NAMENITE DEL DOHODNINE



Obrazec najdete na spletni strani
www.donbosko.si/stiki

PODARITE NE/PREMIČNINE oz. jih zapustite v oporoki



Oporoka naj bo lastnoročno napisana in
podpisana v dveh izvodih; če je natipkana,
morata biti podpisani še dve pričji; en izvod
lahko pošljete na naslov ustanove.

Ustanova SKLAD JANEZA BOSKA

NASLOV **Rakovniška ulica 6**
1000 Ljubljana, Slovenija

RAČUN **SI56 0205 8026 2282 413 (NLB)**

DAVČNA ŠT. **64710521**




SPLET **www.donbosko.si/stiki**

INFORMACIJE **Janez Krnc, PREDSEDNIK UPRAVE**
041 357 640, janez.krnc@sdb.si



Samo dobra dela so bogastvo,
ki nam pripravlja prostor
gori v nebesih.

Janez Krnc

	SESTAVILA MATEJA	SLAVA, VZKLIK VESELJA	DUŠA (LATINSKO)	ZALA ISTENIČ	MESTO NA HONŠUJU	SPOPAD MED ŽIVALMI	ZASLUŽEK ENEGA DNE NA KMETIJI	GRŠKA BOGINJA MIRU	NEKDANJI AMERIŠKI PREDSEDNIK RONALD
	IGRALEC NA SREČO								
	OGOVARJANJE V TRETJI OSEBI								
	24. IN 10. ČRKA ABC			PREPREKA					
	MOČ, JAKOST			RUSKO MOŠKO IME					
					ZIMSKA PADAVINA				
					MOŠTVO, TIM				
	100	ZAKLJUČNA TEKMA					BIBLJSKA MARIJINA MATI		
		SL. PESNIK SREČKO					POLDAN, POLDNE		
VEČJA KAMNITA GMOTA				EKOLOŠKO (KRAJŠE)			EDWARD NORTON		
				FILOZOF IZ ELEJE			DEL LJUBLJANE		
MERSKA ENOTA ZA TEŽO, 1000 KG			AFR. DRŽAVA, GL. M. KAIRO					TRINOG, SAMODRŽEC, SAMOVLADAR	POGLAVAR VOLKOV IZ KNJIGE O DŽUNGLI
			DOMOVINA (ZASTAR.)						
ZOŽEN DEL ČESA, KONICA			PIJAČA STAR SLOVANOV			IT. PESNIK (CARLO)			
			STAR SLOVAN			POLOPICA Z MADAGASKARIJA			
	OJAČEVALEC								
	AVSTRUJ. POROČEV. AGENCIJA								
VELEMESTNA ŠIROKA ULICA Z NASADI						FRANCOSKI SLIKAR IN ILUSTRATOR GUSTAVE			
SLOVENSKI PEVEC OTO						MENIČNO JAMSTVO			
VZDEVEK GLASBENIKA ALEŠA KERSNIKA			FRANČIŠEK, AČO (LJUBKOVALNO)			STARA MATI, BABICA			

GESLO križanke DB 2/2019

pošljite do 1. junija 2019
na uredništvo revije Don Bosko

1. nagrada: moška ali ženska jakna (L) z napisom *Salezijanska mladina*
2. nagrada: zgodba o nemškem župniku *Dovolj, amen, konec?*
3. nagrada: strip *Don Bosko, svetnik mladih*
4. nagrada: knjiga *Za tančico smehljaja*
5. nagrada: knjiga *Okna z železnimi križi*
6. nagrada: strip o don Boskovi mami Marjeti



REŠITEV križanke DB 1/2019:

Imeti srce očeta

NAGRAJENCI:

1. nagrada
Vincenc RAVNJAK, Celje
2. nagrada
Ana ČINKELJ, Kočevje
3. nagrada
Vid REŽEN, Polje pri Tržišču
4. nagrada
Jožica KOREZ, Rogaška Slatina
5. nagrada
Amalija MARINČIČ, Ljubljana
6. nagrada
Damjan ŠTAJNFELZER, Sp. Ivanjci

Vabljeni na srečanje

🌐 www.donbosko.si/mladi @ salezijanska.mladina@sdb.si ☎️ 059 339 206

KRAJ	DATUM	DOGODEK	UDELEŽENCI	STIK
BLED	26.–30. 4.	Duhovne vaje v tišini	študenti, mladi v poklicih in odrasli	s. Marija Imperl, 041 982 866 md.bled@gmail.com
	2. in 3. 5.	Počitniški oratorijski dan	osnovnošolci	s. Barbara Poredoš, 041 811 369 md.bled@gmail.com
	23.–28. 6.	Duhovno-počitniški teden	osnovnošolci	s. Barbara Poredoš, 041 811 369 md.bled@gmail.com
CELJE Don Bosko	12. 5. ob 15.00	Praznik Marije Pomočnice	vsi	
LJUBLJANA	30. 4.–5. 5.	Mednarodne salezijanske športne igre	prostovoljci, 16+	Robin Ulaga salezijanska.mladina@sdb.si
LJUBLJANA RAKOVNIK	25. 4. 16. 5.	Uskovniška maša	dijaki, študenti in mladi v poklicih	Boštjan Jamnik salezijanska.mladina@sdb.si
	27. 4.	Skatehezajmo se, posvet o katehezah na oratoriju	oratorijski animatorji	Tilen Mlakar pisarna@oratorij.net
	7. 5.	Srečanje Bogom - kateheza za mlade	študenti in mladi v poklicih	Klemen Balažič, 031 468 974 kbalazic@gmail.com
	9. 5.	Večer SKG: skupina Veselje	mladi, vsi	Blažka Merkac salezijanska.mladina@sdb.si
	25. 5. ob 20.00 26. 5. ob 15.00	Romarski shod ob prazniku Marije Pomočnice	vsi	
	1. 6. 2019	Črna mavrica	osnovnošolci	Jure Babnik smc.rakovnik@salve.si
MARIBOR Don Bosko	8. 5. ob 15.00	Srečanje z 10. don Boskovim naslednikom Angelom Fernandezom Artimejem	vsi	
POHORJE Dominikov dom	14.–20. 7. 28. 7.–3. 8. 4.–10. 8.	Uskovniški tedni	dijaki, študenti in mladi v poklicih	Boštjan Jamnik salezijanska.mladina@sdb.si
VERŽEJ	18. 5. ob 20.00 19. 5. ob 15.00	Romarski shod ob prazniku Marije Pomočnice	vsi	
	12.–16. 7.	Ustvarjalni kamp	osnovnošolci	Ivan Kuhar, 051 654 778 center.duo@marianum.si
ŽELIMLJE	25.–28. 6.	Duhovne vaje	4. do 7. razred	Gašper M. Otrin majcnov.dom@gmail.com
	29. 6.–2. 7.	Duhovne vaje	7. do 9. razred	
	4.–7. 7.	Duhovne vaje	srednješolci	

Ribniški pasijon

Športna dvorana
SODRAŽICA
13. 4. ob 19. uri

Športni center
RIBNICA
22. 4. ob 19. uri

DARJTEV ZA GREHE SVETA

KROG ŽIVLJENJA

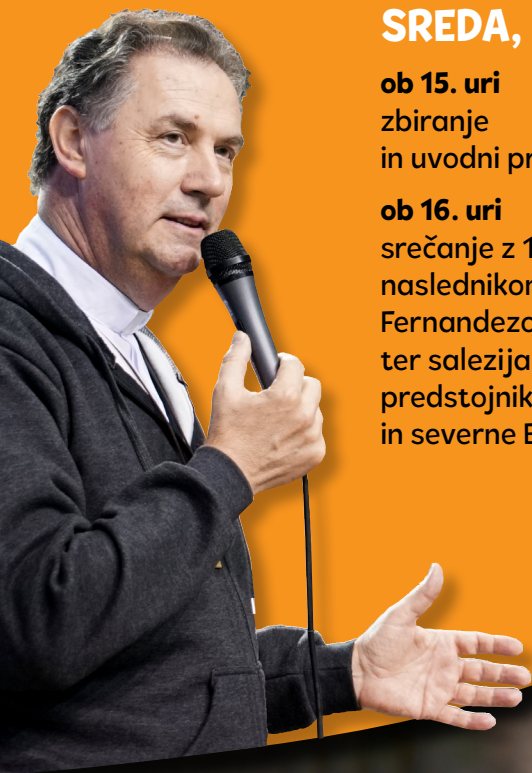
12 duhovnih pesmi za otroke in mladino
IZDALA ZALOŽBA SALVE

DON BOSKOV CENTER MARIBOR SREČANJE Z VRHOVNIM PREDSTOJNIKOM

SREDA, 8. MAJ

ob 15. uri
zbiranje
in uvodni program

ob 16. uri
srečanje z 10. don Boskovim
naslednikom Angelom
Fernandezom Artimejem
ter salezijanskimi
predstojniki srednje
in severne Evrope



**ŽUPNIJA
BL. ANTONA
M. SLOMŠKA
CELJE**

PRAZNIK MARIJE POMOČNICE

NEDELJA, 12. MAJ

ob 15. uri
procesija
in sv. maša
na dvorišču
Don Boskovega
centra

RAKOVNIK ROMARSKI SHOD MARIJE POMOČNICE

SOBOTA, 25. MAJ

ob 20. uri
sv. maša pri kapeli Lurške Matere Božje,
sledi večerno bedenje v cerkvi Marije Pomočnice
(molitev za duhovne poklice)

NEDELJA, 26. MAJ

ob 15. uri OSREDNJA ROMARSKA SLOVESNOST
procesija iz svetišča Marije Pomočnice,
sv. maša pri kapeli Lurške Matere Božje
VODI LJUBLJANSKI NADŠKOF MSGR. STANISLAV ZORE, OFM



VERŽEJ MARIJA POMOČNICA SOBOTA, 18. MAJ

ob 20. uri
sv. maša v Marijanišču
in procesija z lučkami
VODI G. ALJAŽ BAŠA

NEDELJA, 19. MAJ

ob 14. uri
molitev za duhovne poklice
v župnijski cerkvi

ob 15. uri
procesija in sv. maša
na dvorišču Marijanišča
VODI NADŠKOF MSGR. MARJAN TURNŠEK